

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Schiller, Friedrich

Johanna d'Arc, Pigen af Orleans : Romantisk
Tragedie i 5 Akter :

1819 Det Kongelige Teaters Sufflørarkiv nr.
392

1 bind, 294 sider.

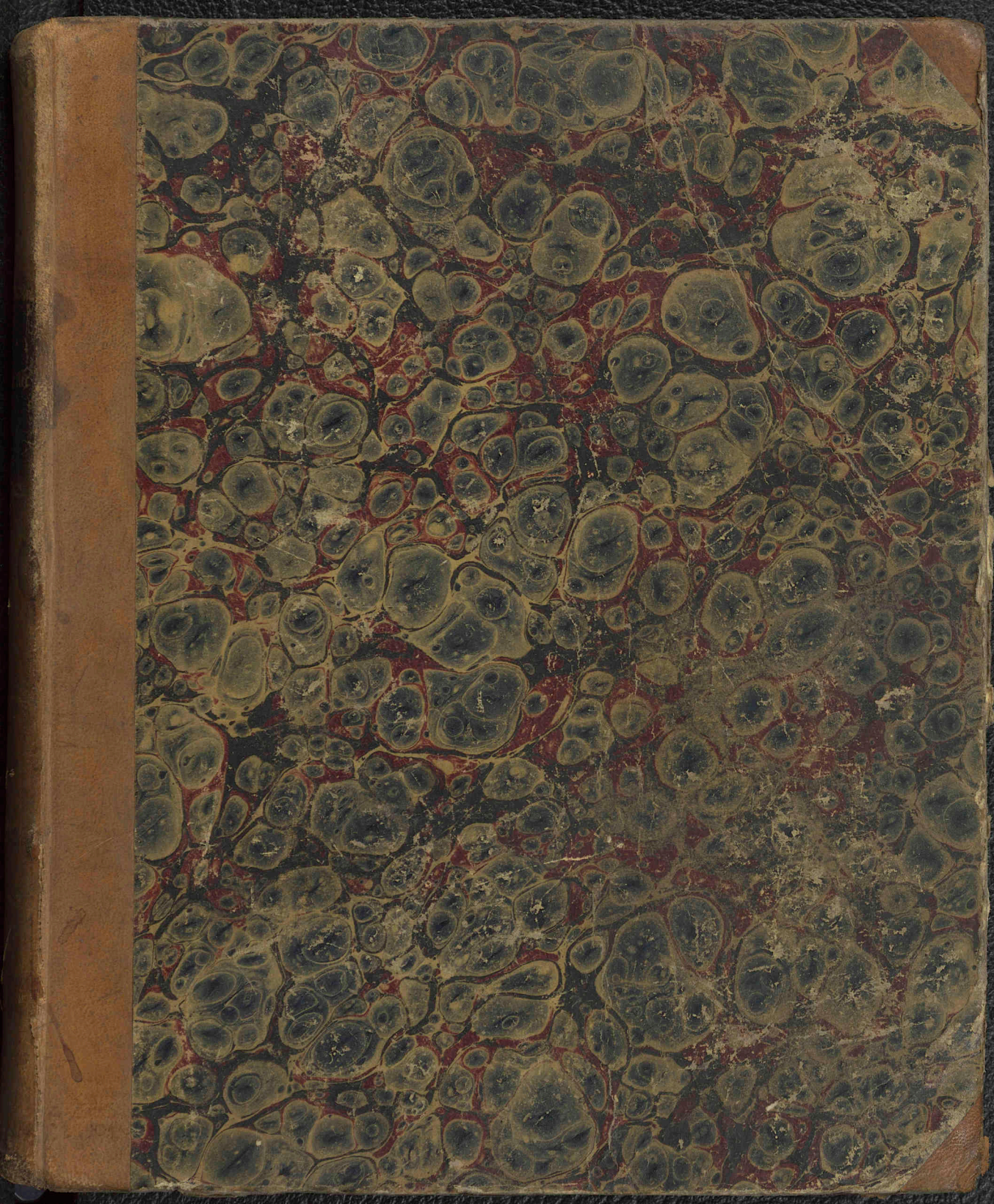
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

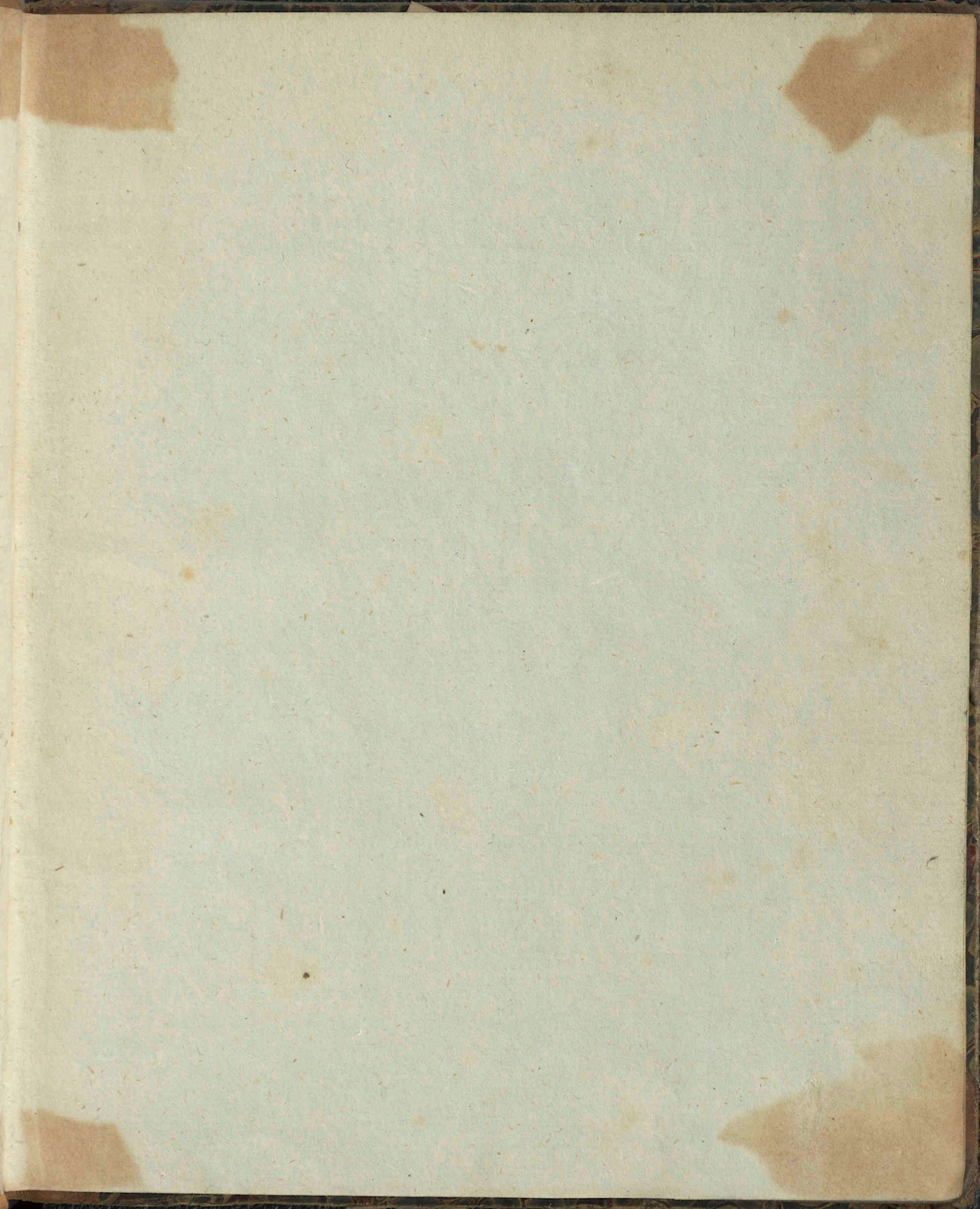
Det kgl. Teaters Supplément Nr. 392

Det Kgl. Bibliotek

130024521282

1.
Johanna D'Arc,

Pigen af Orleans

Romantisk Tragedie i fem Acter med Prolog

af

Frederik Schiller.

oversat

til Brug for det Kongelige Theater.

Personer.

Carl den syvende. Konge
af Frankrig.

Dronning Liabeau. hans
Moder.

Agnes Sorel. hans Elskede.

Philip den gode Fæsting af
Burgundien.

Jean Dunois. Kapten af
Orléans.

Lahire } Kongelige Høvdinger
Duchatel }

Erzbischoff von Rheims.

Chatillon en burgundisk
Ridder.

Raoul. en tolfrings Ridder

Salbot angelsk Sælfsøer.

Lionel } angelske Høvdinger.
Castolf }

En angelsk Fæsting.

Thibaut d'Arc. en rig Landmand

Margot.

Louison

Johanna

} hans Døttre.

Etienne

Claude Marie

Raimond

} hans Brødre

Bestrand. en anden Landmand.

En fort Hidders Bys.

Kædofører fra Orléans.

En Kælfører.

Hans Kond.

Hans Dræg.

Doctoren. Almus, Kongelige

Kronbetjente. Bischoff

Minder, Marskaller. Magi.

Skatopsøer, og andre slige

en Proprietar i Kroningstog.

Prolog.

En lantlig fgm, foran yaa høire ut fylgum.
-villade i et lagel, yaa framfaru nu fœi
lag.

1ste Scene

Thibaut d'Arc. Margot. Louison. Johanna.
Etienne. Claude Marie og Raimond.

Thibaut

Ja Gode Naboar! undnu i dag
Hi eru framfaru, friv og hærver af
Den gamle Fordvund, noru Lodu glöim?
Luo nund, fno der i Morgun oo befarar?
Derfor far sig, i hærreanu kann, be.
gluttab

Da jeg endnu i Dag formaaer det, at
besørge min Datter; Eninden bruger
Jo til Lykke i Brigens Laver,
Og trofast følger alle Lyder.
Kom, Etienne! I frier til min Margot,
Kærlig grænske naar Agre sammen,
Og nu er fæder hjertes samt, det
Gjør Laundat Bjørn. - I luv. Claude Marie!
Og du, min Louise! Haar Fint med?
Mit jeg ad Piller to forvante hjertes,
Lort de Kaller mig xi far at byde?

Louise

Min Lader.

El. Marie

O min Louise!

Louise / til Johanna /

Jord Øfser!

Margot / Johanna / Johanna /

Tjint Lader Glad! Søl di nok Lyngal.

Lad den dag lov glade Land for Ligt.
to!

Thibaut.

Gaar, Jørg for Aet! Fart Lørling er i Mor.
gan,

Den sel Lij skal nok nok Gjestar!

/ to to for gaar bort Arm i Arm /

2de Serie.

Thibaut . Johanna . Raimond.

Thibaut.

Jeannette! Din Østres søde Brøllup,
Jeg skænd deres Guld, min Alders Glæde,
Og du, min Hustru, gjør mig Drog og Læn.

mar.

Raymond.

Snad nu? for kjender I saa deres
Datter?

Thibaut.

Der danned nalkens Hustru, som vi har
Din Lige i den fæle Lige, den Lede
Har nuvel sit Hjertes Guld til Dig, deres
Ald trods Guld, at saw med stilles Hustru
Af Hjertes fæle Hustru til Dig brider,
Men led og mød du stoder saw tilbage,

Og fellar ingan af de andre Jyder
 Kan minde noget nærlig Omil af Dig!
 Det hjerter ni besøger mig, der prøvde
 Og soldt i Solbjørns Aar sig Liller
Raimond.

Lad nord, Lad der Aar! Lad fænde raade!
 Min farlige Johanna's Jorliges
 Er fin og sde Jemmelfrug. - I Hilsen
 Og efterfaande det Eftalige modus.
 Gud skal fin at bor yad Ljogrud,
 Og friggler for, fra aaben Jæde at
 Gaar ned til Maunskens Lær Tag,
 Snor nu Linder traug Dorgar bor.
 Lra dybe dal jeg litt med stille Andren

Gaa funder fæd, naar gaa den fjerne Grogang
 Gaa midt iblandt sine Hjort faar Enifunder.
 Med et et Nagt, og Alvorblidende funder
 Dybt ned gaa Jordens Landt. Da sin fjern
 Mig at betyde noget fjern;
 Og lidt jeg troer, sin flammer fra vor Fortid.

Thibaut.

Det er det just, som vi besager mig.
 Gaa endfjerre sine Østers minde Sam.
 -gaa,

Gaa søger til de øde Ljange, eller
 Fra natligt Læs i den fængsel,
 Og i den Røstloftend, da Mennesker
 Og flatter fæst fortrolig til færvand,

Gaa lig en usynlig Længsel sig søger ned

I Kattans graalig Rümles Ränderiga,
 Og nauder til en Koroni, hvor fjuu faar,
 Og taler Løndomoort med Ljængste Luft.
 Jui følger fjuu bestandigt. Dette Nat,
 Og drimer altid jüst fjuu Hjort forfist?
 Fy fjuu funder fjuu Eimer fidd
 Og grubler under fint Druidetor,
 Om alle ejendelige Nooner fljv. -

Reinhold / gæver gaa fulgaa
billadet i Sagallat.

Juist Kaadbillende fjuu rige Noor,
 Om fjuu om fjuu udbræder fjuu lunde Løst,
 Li Oskans Noor, fjuu fjuu fjuu datter.

Thibaut
 Enni! det nifer mig i inden Grund

I Drømmen og i sønskelige Øjeblikke.
En Gang saad jeg færdt alt at finde
I Rims gaa nord Kongens Hol, at Omj. En

At Hjertet sig, og færdigt færdlands,
Jen bar gaa færdet, i færdens færd,
Jen bar færdt Liller og færd;
Jeg, færdet Liller, begge færdet Øjeblik,
Og alle færdet, Gæmmer, færdet,
Ja Kongen færd sig færdet færd.
Jen kommer i min færdet færd i Glands?
Ja! billigt færdet færdet færdet færdet
Jeg det færdet færdet færdet færdet;
Og det færdet, ni vil færdet færdet! —

Ju blæs mit ju Ringst, fordi ju
Mit julede Gjensel smykket findes Lagen,
Eg signed findes Ojel mit Undergarn,
Langt framfor alle Salus Gjerdagiar,
Oa nover findes hjerte fjendig Jonnet,
Eg det er Jonnet, Juovet Luge fæst,
Eg helnd aanden griber Munnstak.

Raimond.

Ju far at minar bestemt dybt Oind
Lut fæst fromme Datter? Juur ju
Si findes older Ofter glad? Ju er
Den først begyndt af alle, dog
Ju nover fæst Sneg og Agur, der
Mit findes Jender Linnas underfæst.

Om Aet, hvad hun har for, udgyder jeg
ufattelig og onanøttens Ljelle. —

Thibaut

Ja nu ufattelig — mig onanøttens
Hvad den Målsignelse nu er en Gyfne.
Si mere derom! jeg tier, jeg vil tier;
Kæ jeg mit eget Gjøre Lær anlaget? —
Adnare kan jeg kun, for fanden bedt,
Adnare bør jeg — Alj dog dette Er,
Bliv vi allene, og giv ingen Rødder
Hvad Midnatstimen, tillad ingen Drille!
Eg skriv vi Enge i Pandet. Det er let
At egge Mørkets Aander fram, de ligger
Lag tynde Eegne nuntende, og før

De os blot snidke, fornu de forfrem. -

3de Scene

De Lørrige. Bertrand / med en
Hjelm i Haanden.

Raimond

Ejs! Ejs! Der kommer Bertrand hjem
fra Ljøn!

Der snar saw far!

Bertrand

J serre gaa mig, indre
Kad dette fjendelige Skæb i
Min Haand? -

Thibaut

Dat gjør ni; jeg os dog for fik
J dem Hjelm, og derfor bringer J
Et Lørdag Ljøn dette onde Skæb! -

1. Johanna, der i de forrige Tænder har været stillet
og inden de endelig bliver omdannede.)

Bertrand.

Jeg ku' se den fjerne, frørdan jeg fik
den blinde Hjælme i Jøderne; jeg fandt
Ljød Jernfang ind i Hænderne; gaa Etern
Har Evangelium stød; Hæ Ljødningerne har kom-

tra Orleans, og bragte ilden Krigen.

I Etern vandte den Ljød Jernfang,

Eg kom jeg bærer mig en Hæ blinde
Hænder,

En solbrændt Eterninde for mig stød
Hæ den Hæ Hjælme, Hæ har mig stød
i Hæ,

Og siger: Hæd! Høder om en Hjelmer,
 Jeg næst, Høder om, der, tag Hæder!
 For Kammeret vil jeg følge den til Fær.
 Jeg sagde: gaar til Landhæderen!
 Jeg er en Landmand, for en Hjelmer bærer.
 Jeg saar den Hjelmer, den var blandt og Bjørn,
 Et Ridderfornad nordig, og i det
 Jeg næst den Linderaadig i min Gaard,
 Og forandrer Oelfornad belønnet,
 Har Linderen mig af Døren, sin i Gæst
 Har blæst vort bort af Lødderfornad,
 Og Hjelmer blev tilbage i min Gaard.
 Johanne / græder rest og begjortlig af den.
 Giv mig den Hjelmer! —

Bertrand

Gnað þau þau niðka þig?
Þau eru í Öngjella for at þigjornuð.

Johanna / vinur þau frá þau)

Mín hjalman er, og mig tilfövar þau! -

Thibaut

Gnað faldur þigun in?

Raimond.

Löi fundur þillir!

Det þriggjaþingjella gæstur gott for fundur;
Efi fundur þau at meindigt þjörta gjam
-mar.

Þuor lagget þuor hjalman aut þau dot.
Lat,

Et maru meindigt þau þau aldri þriggja.

Thibaut til Bertrand:

Gnað upfald far mi allar fank i Evigum?
Gnað far du líglands forhall?

Bertrand

Gud hjelpu

þor Kongu, og þu naðigt til nokk Land.

Þi eru flagnu i to þorr Flag.

I Landrigo Mithu flaar all Linderu;

tablu

for allu Landu ligu til Loire.

Þu far far sammanbragt þu fela Magh,

Sy dormal far blairar Volnau.

I Johanna lyttu mað þoult Symorlfompt,
og þettu hjalmanu gaa.)

Thibaut.

Þu þig, þuor nar du drabuligt þetta

Paintraillan og Lafin. Frankrigs Krysten,
den modige Lafard da, siden Sinden
Paa voldig, alt natkæmpende, brød fremad?
Hvor er da Kongen selv? Hvor fandt man ham
Paa Rigets Høi og paa Hodets Laes?

Bertrand.

Hvor Kongen er med Hoffet i Ejuon,
Fandt faldne Løll, fandt han i faldne Marlen
Fy fælte sig, at han Ridder Løn
Fandt fæmmenbragt en lille Leok, og drage
Med fylden Louilax fandt til hvor Kongen.

Johanna (fæstlig)

den Ridder fædder? -

Bertrand

Ländvörður! mun nýggja
 Law fórra Ländvörður bag Týst, fórr
 Mun Ländvörður fórr fórra Law Ländvörður -

Johanna

Fórr fórra Law nú? Þig det, fórr det
 mun!

Bertrand.

Bertrand mun fórr fórra Ländvörður!

Thibaut / lie Johanna!

Fórr fórra det alig mun? Þu fórr.
 fórr, fórr!

Þu Þig, fórr fórra alig

Bertrand

da Ländvörður

Nu er så mulig, og fra Kongen vi
der forstår os at se, for samfundet
I Hænderne man faldet den Læstning
At ondgine sig til herlig Jællig! -

Johanna / i Exposition /

Si Dmarginalen. Og vi forlig! -

for Læser kommer, for til Læser sig vider.

For Dværgs Kal Lænder Læder forander;

Læser Maal er fælt, for moden er til
Gjæver.

Maal kommer Læser med sin Læser, den Kal

Læser Høllfede Det medmaier; med fra Læser

Læser vider Kal Læser Rone, som for Læser den

Læser yder Læser Rone. 'Læser vi' fleg vi!

Lös ingen guldens, för Salsmaans smilar,
 Kal ingen Englands Gångar mera drilla
 Af grofelig försmunda Loire's flöda! —

Bertrand

Ad! der skal ingen Underordlar mere.

Johanna

Just Underordlar skal! — Du kysst Du
 Kal flynn og med Præmies anfald
 Du glæder, som vil Frænsig Jønderflid,
 Og Jæren, Ørvids Gud, med den vil mere.
 Din bange Kærling vil saw sig i daarn,
 Og med den frage Mo' forferlige
 Dit Kænn, thi den Almuege er Ja!

Thibaut

Just er det for nu Aant, som grider sig?

Raimond.

Op hjalmen þú til kany og Krist þessles!
Og fæðs Dattar! fæðs þín Ljunn,
Og Lúil af fæðs Linder gniðar.

Johanna.

Kort Rign fæðs! - Dattu Ljunn Land,
Datt þjunnar, fæðs Datt i þín Ljunn,
Datt unig, þess - Paradisat
Lor allu Land, der af gnið er alþat
Tom Mann i fæðs þinn - Dattu Land
Kall nú at framman Ljunn i Ljunn lagga.

Bertrand / flutþand.

Ljunn fæðs Ealn! fæðs fæðs þú
Datt fæðs Abanbaring! - Ljunn Ari!

af Gud I vil en foribgaaet Datter!

Johanna.

Hi skal vi mere sans og en Konge,
 Li nogen indfødt Jætte? Skal den Konge,
 Som aldrig dør, forsvinde ud af Norden?
 Jan som baskjerner klommes Gulligst,
 Læstjeller fugen og gjør Jorden frugtbar,
 Som fører Evellum til Livet, som
 Gled stiller Noderne omkring sin Eronn—
 Som skaar den Onge bi, den Gude skolder,
 Som ilds Giender Anind, Ii Jan er
 Den Høfse - som er et Maanedes
 Og Naadens fugel gaar den fixende Fort.
 Ii Kongens Eronn glimrende af Guld

for de Lovlattes Lj. og Magtan saar
for for Larmffertigfæden, Laster bærer,
Med Eilid den Kæftordige sig normer,
Erijs pøger for med Lønnerne om Fronen.
Læ forment Konge Lønner for det Lær.
nu,

Jens Hammesfædes fællige Lær vi fælle
Tælle Lær, - for Lær for æfter det?
Lær nar vi nu med norre Hællinger,
Eg norre Gæd vi Lær til Jens Hæller,
Lær for for norre Dønner norre Læder? -

Skibant
Gud for norre Lærerig og Konger! Vi
for fordelige Lærerig, og vi vi

Lad først Onsd og Lunden mildt Ørindfingst.

Kni lad os lytigs og stille nunka

Lund Ørind og giv os vil til Konge.

— Kom nu til Arbeid! Kom! infør den
Lunden

Lad først den uormst nr. Lad den du
Ørind,

Lad Jordens Lysler Lysen Lad om Jordens.

Hi den Lysleren med voligt Lys,

Hi stormfast staaer du Maaler, som ni gløier,

Lad Lunden logge nova Lysen øde,

Lad Gangren udkræmme modus Ørind,

Den nye Maaler fornyer Agerens Grødt

De latten Lysleren først igjennem og staaer! —

(alle gaar indtaget Johannes.)

4te. Scene

Johanna. (sång.)

Lärne I Ljunga, minn Gora Laga,
Sotrolig sälla dala! Lärne näl!
Si minn Johanna eder skal betrodde!
Jän mig byder eder jät Lärne.
Grossglatter, som jag nandede! I Eroar,
Jag glantade, blis näl at grönnas fro!
Lärne näl, I Grotter, og I Göls Brönde!
Dä Gjuleg! fädd Röst i dunn Dal,
Eitt minn Onga förtas Dä gjulaga,
Johanna gaar — Jän kommer ni tilbage —
I alls minn sälla glödes Ouder,

Der stette eder sig forlader far.

Gaa Marianne I Lam onnsjender eder,

I nu en gjord forinden gjorde er.

En anden gjord forstillerdags sig lader

Gaa Larsens Mark, som blotbestenkt sig far,

Og er den Lot, som Aandens Tald mig giver,

Mig ingen daerlig jordist Altraa drimer.

Saa som yaa foruds Foy for Moses Eir

Ildroet Lufte sig flammende udklot,

Og gaa som Kraft til Pharao at boir,

Om Hais Ton, en gjordedrang, gaa Mot,

Og nalps til sin Komper, - Saa, den Goin

Om altid niels sig med hjertet god,
Jamen fortel mig fra dette Ev at sig:

"Jal far, at vidne mig yaa forderige."

"Det faar du foto skal din Lammes brøder,
Men Naal du deller skal det syede brøst,

"Si Mandens flakon skal din Tjøl smygler

"Men syndig det af daarlig jortist Lyst.

"Si Brønderande skal din Løller smygler,

"Si yndigt Lærn skal blomster med dit
brøst,

"Men dog skal du af mig med Ev.
perov

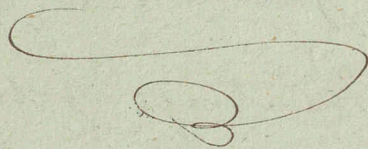
"For alle Jordens Veninder fedt nok!"

"Ei naar i kamy den Modigste forfager,
 "Naar Frankrigs fidele Kjobere normer sig,
 "Du mit min Driflamme da framdrager,
 "Jummeier, Jofens raste Rige lig,
 "Den stolte Paveens Jor, som moden Ager,
 "Jant Lyllens hjul omvoldes skal mit Dig.
 "Du ratter Frankrigs Jellamillioner,
 "Lefvies Afsind, og der Lin kongen Ironer.

Et Engw Du, Jemmel! loust mig at give.
 Du finder denne Hjelm, den er fra Dig.
 Af den berøbt jeg guldsmøkket skal blind-
 Gæubere Mod igjennemflammer mig.

Trigens Juivne det mig vil færvise
Mit Normans Læst det flyttes mig med
sig

Jordkrigsk for' mig mulig til mig brødt,
Nordfingstun piler, og Eromgular lydt!
(Jæn gaar.)

1ste Act.

1. Kongens Hoflær i Chinon:!

1ste Scene

Dunois: Duichatel

Dunois

Nai, kongen kan jeg ikke bære det! -

Den Konge, som forglæmmer Ern og
 Dig selv forjager, vil jeg ildt hæv!

— Jeg fører, Orleans er truet, flýner
 Fra fjern Normandis fæst; jeg tænker
 At finde Kongen, Erikske røstet, alt
 I herrens Øjeblik — og sam troffer for
 Blant Gjøglerne og Eronbaderne. — Nu
 Forlader Egnstællen Jam, Jam den
 Si for den Kjendske Konger. Jeg gaar
 og ser
 Og overgiver Jam til Egnens Røst!

Leukatel

Der kommer Kongen! —

L. Scène
En Lørrig. Kongen.

Carl.

Comptablen finder

Det er nok tilbage, og opfiger mig.
Din Ejendoms - I herrens navn! faa fligge
Her en utaalstelig og uvantet Mand,
Om en mildt felle og i Kallu.

Lunvis

En Mand er meget nok i Lærens Eit.
Jeg mistet' faw se med faw let at Din.

Carl

Det siger Du af Lyst til at modfige.
Du aldrig har faw Kallu, da faw har faw!
Før, drigfald! der er Gafantet fra
Den gamle Kong - Kene - beindrode

Og vidberømte Eronbadovner — Du
 skal godt betænkes, og udfærde skal færd
 for gylde Gjælder.

(til Dunois:)

Hu snat lær Du af?

Dunois

Deraf at Du af Mændene ryster den
 Guldgylder.

Guckatel

Oder, der er ingen Penge
 i Kassen meer.

Carl

Oaa skal Du nogle da!

Ufødsel maa vi nogen øde Penge
 bortbrage fra mit Hof.

Guckatel

Min fjerde Konge!

Dit Grev far jeg Raant Jaalonge der
Endnu nar Raad og Hjælp; man nu af Fran-
gen

Min Enge løjs! Du far intet mere
At gine bort— Ja, jeg nar mig udvæn-
Et blot anstændigt, eller fjendsk
At sørge for dit kongelige Gern

Carl

Gaustat de kongelige Fødselskeiser,
Og lad Lombarderne Dig laane Peng.

Duchatel

Min Kong! Din Kroninkeser, Fødsen
for fornødt gaustat alt yaa brande Aar.

Dunois

Og midlertid gaar Gaust og Land fortabt.

Carl / lie nu Pagen, der lader
sig pids.

Gnat vil du?

Pagen

Er af Raadet i Orleans

Er kommen.

Carl

Liv dem ind; du ønsker hjul,
 Gnat kan jeg gøre, som er hjulgløst selv?
 (Pagen gaar.)

3de Scene

De forrige. Tre Raadsherrer.

Carl

Profeten kom fra Orleans! velkommen!
 Gnatlader staar det med min gode Gud?
 Medbliver den endnu med navnet Gud?

At modfaar Lianden, der belærer den? -

Raadsherrene

At, Oiv! nu er tiden størst og Evangjel
har Time noget fælles med Oaden.

De yder Høster og ødelagte,

Men har nu Storm gjør Lianden nye Sam.
Kritik,

For Minen mangler ni Lovsager;

Ej stoffe fagende og Job gjør Udfald
Men Laa jer deres Hjemsamne fort igjennem.

Ellige brænder Jægeren og Oat,

Derfor den edle Græs Røjsageren,

Lufalingsmanden, i den største Land

For gammel Kist, for gjort Lovlig med Lianden.

At solnte dag saw onsginns sig,
 Lius Si ni stiller för nu för i Marku,
 Om er til. Madens Lufu lalrig nok!

/ Dunois gör nu fuffig Lungefulu af Lor-
tillmelfu.]

Carl

Du Lufu er Lork!

Raadsherrerne

G nu med finstlig Lide
 Ni kommer, og dit kongelige Hjerte
 Aarsaade at forbarms med Din Mad,
 Og fande Hjule för den Lufu er antt,
 Kan solnte dag den allere onsginns. -

/ En Ridder kommer, og funder nogle Luf

til Dunois.)

Dunois / farer over Røst og!

Ja! agsaa det!

Carl

Ja! er der nu?

Dunois

John Douglass

Lig lader mæde, at du skulde trojges

Gjor Syvør, og vil drage bort, frist ni

du faar i dag den Døds du far til gode.

Carl

Hu Duikatel!

Duikatel /: brøder og Duet.

^{nu}
Jeg var i Raad.

Carl

Lon! gantjot

Alt snart du far! mit salne kongerige!

Lucretia

Du følger ni; for lidt du gør den Løfter.

Carl

Du er de bedste Erogyer i min her.

Raadsherrerne

O konger hjerly os! lund dog gaa nor Høst!

Carl / forlængende /

Ja! Luv jeg skamper gøre frem af Jorden,
Gør der nu kornmark i min flade gaard?
Kom! lærer mig, vis mit hjerte ind,
Mignt det i Guldets Øst! til eder far
Jeg blot, min ills Øls, og ni Soldater.

/saw per Agnes Lorel brødt ind, og ild
fandt med aabne Arme imøde.)

4te Scene

En Lorrain. Agnes Lorel / med et lidet
Præm i Haanden.)

Carl

Min Agnes! o min fælder, for at frelse
Mig fra Fortvivlelsen Du kommer her,
End far jeg Dig, jeg flytter til dit Bysk,
Eadt indtræder, thi Du er min nød.

Agnes

Min æftele Konge! Duvio! er det sandt?
/ for sig om med dugstligt fjørgende Lide.)
Dufatet!

Dufatet

Dant!

Agnes

Ug er nor Høt faw faw?

Duchatel

Monstret är den det!

Agnes / granödet sam Krinsh.)

Jär! jär är Guld!

Jär är Järnslur! Järnslur allt mit Öley.

Kantpöller, följer minn Holter! Låner

Kaa minn Gofjer i Kronan, gaar!

Gjör. Aet i Kunga, gaar! Hild inget Eid.

(Drinner sam boet.)

Carl

Ni Lunois! ni Duchatel! Erors T

Lundin mig fattig, da jag nix Kronan

Lor allen Lunder? Fordus förför Cronn

Jin nielda grjör; - man försmaars du skoll.

Min fælder mit fjuu kaldes Einn og norr.
Eiðlof fjuu nogan Eit mig an Þorring
Af þórrs Hord, ant þlof an tidlig Blomst
Om Hinntraw, allar fjaldan Lúgð? Af mig
fjuu lagar intet Offer; men fjuu bringar
Mig aller, norr al fjuu Ríj dom, al
Din fændom fœimodig yaa minn Lijlla,
Dom dalar—

(Smilende.)

I Syffjeldelpi gaar nu
fjuu Ogaadom, fom an Hounn i Elromont
Mig fagde med groofftelik Aand. — fjuu Smind,
Lorljutha fjuu, mig fjældu gjør til
Dri's þórr onar aller minn Ljander,

Og mig tillømsyd minns Lørdags Kvind.
 Lærte jeg i Lindelivens fælde fænde,
 Jeg Moderfjættens fættens af fættens;
 Her fættens fættens, der til Agnes
 mig fættens,
 Jeg med min Agnes fættens fættens fættens.

Agnes

Det vil du vist med fættens fættens
 fættens.

Carl.

Mit fættens fættens fættens til fættens
 fættens,
 Efti jeg fættens fættens fættens
 At mættens fættens fættens fættens
 Og fættens fættens af fættens i fættens

Naar naar kom for, jeg derfor far affindt
Lahire med et Bist til Jærløgen;
Gif jeg maa bringe den oybragte Fair
Et Klig og gammel Profaffet Lildag.
Med naar en Time menter jeg faat kom.

- m

Duchatel / i Hindst.

Hu træder Ridderen just ind i Gaarden

Carl
Høllomme Lindelab! Hu, saa skal vi snart
Lofare om ni nye eller pive. -

5te Scene

De Lorrige. Lahire

Carl / gaar sam ind.

Hu bringer De Lofsaabning, eller iller? -

Sorrlar Dig Carl, jigg snart jigg far at munda.

Lahire

Kant intet mere, indtagen af Dit Omsorg!

Carl

Jaw polle jostig vil da vi forsones?

O hal! hvorledes og hvor far mit Lidskab?

Lahire

Sor alle Ting, og inden far endnu
 Jaw aabne Port for Dig, og far far

At Duikatel Kal indlænses far,

Ej far far nonner Luv jiv Laders Morder.

Carl

Mu nogle nioe mit far Bjøndigt Willaar?

Lahire

Ja plittes fagfar, forant den begjætt.

Carl

Far Du dogaa, som jeg befalte Dig,
Eldstet sam til Samy med mig gaa Looan
I Montevideo, der hvor hans Lader faldt?

Lahire

Min Gandske laster jeg for sam, og jagde.
Du vilde legge Kongens Jøfner af,
Og komer som en Ridder om dit Rige.
Men stolt sam svarer: at sam er beføret
At gaar i Samy om det, som sam alt far.
Dog frist Du var saa fæstlig efter Samy,
Du vilde finde sam for Orleanus,
Hvorfor sam var tilfint at gaar imorgen.
Dermed sam lærde mig minde Riggan

Carl

Forfølge du mig nogt for min Moder?

Lahire

Min Moder!

Carl

Ja! hvad gør du dig til Omar?

Lahire / efter nogle Stilled.

Ene Salentning!

Det var juft Kongekroningsfesten, da
 jeg kom i St. Denis. Pariserne
 har fejlede som til en stor Feiung.
 Ivar en Gade Ensigl Elongor, da
 om fagellunder - Kongen drog igjennem.
 Med blomster Maier var bestrøet, med Fjæl,
 om om den første Dair for Frødvig mig

Har minde, loyget Jöblen omkring Rognen.

Agnes

De jubler - jubler, under - under Løtter
De traatter deres blide Konges hjerte! -

Lakire

Jeg saar den unge færvy Lancaster,
Saar drungen gaa Oudet Lidsige Kongestol
Det skælles Lærn nar baugen, og far jubler
Da far sang og at Fronius foris Eriw.
"Et fooligt Karske! Lølet minnede,
Og lydelig sig forat Rognelatter!
Da traaw den gamle Dronning fram, Lier
Moder,
Og - det forbillvar mig at sigt det. -

Carl

Hu!-

Lahire

Drængen i sin Arme tog
Og fattede hans fam yaa Liden Laders Thol-

Carl

O Moder! Moder!

1. Kongen kjæler sit Ansigt. Agnes' ilde vil
fame og slukker fame i sin Arme, alle Om-
staaende udtrokkne Afsky og Rastløse.)

Guinois

Der ligger inde! Gaa!

Farmfuglsende Mager!

Carl (sætter sig på, til Rædselsscene)

For først
Jævelndes Dagerne naar for. Indt vi,
Men ilde prag til Dolans tilbage,

Og melder saa min tro og gode Haab,
At fra dens Haad til mig jeg løfter den,
Den maa betænke Jule til Haab og bøde
Om julelug fjiligs Raade, saa er Sædet
Den gode, saa vil mere brunnede.

Lunois

Juul Tid! Du forlader Orleans?
Er vi da plaget? Løse vi rømmen Marken
Da vi for Lyne vi far godt at Onort.
-flag?

Den bedste Haad af Landrijs Hjerte Du
Hil ginn bort, blot med et lille Bort,
Løse der er vundet Bort?

Carl

Men vi, at jeg

Jeg girer andet Onse! Nu Gud befale!
 Jeg gav ni Gjæmske for mæne!

Duoi

Nu-

Jaa kunde Ivisus Gud Dig mig Kiggen,
 Om Du dit Ledsrige! — Ols for Du
 Lyggen. Dig, — nu, Jaa gjør jeg det ogsaa! —
 Li faglande og Lirgunde forvante Mægt,
 Dit Miomod sigter Dig fra Fronn.

(til Raadsgæverne)

Lougen

Lovlader Jer, men jeg vil lade mig
 I Solens, min Ledske Mægt, og lade mig
 Læge under dens Ruiner. —
 /Jaa vil gaar, Agnes felder sam endnu tilbager./

Carl / til Duchatel.)

Loind

Hi prag mit fæltv over, lad mit gode
Tudskib, Duchatel!

Duinois (fæstlig til Agnes)

Hu, saa len ned!

Indendv sig fæstlig og gaar, Raadspærrer
nu følger.)

Agnes

O frist saw gaar, saa er vi rænk for
Lath.

Lahire! følg saw, sig at mildt saw

/ Lahire gaar.)

6te Scene

Carl. Agnes. Duchatel.

Carl / til Anstalt, der endnu
Indlever /

Gjör hvad jeg får befalt Dig.

Anstalt (for hans Løkker)

O min Konge!

Carl

Det er besluttet! indtægter derom.

Anstalt.

Gjör hvad mit hørlig Ønske af Livet,
 Jeg allersidst for Løkker min for Dig.

Carl

Det raader du mig, og det er dit blot
 Snormet jeg skal besvare din Løst?

Anstalt

Jeg er mit Jomfr; jeg får nok
 Det lidt for dig i Dag; og nu mit Løst

Jeg lægger det for dig gaa Løvlans Løke!
Løvlans!

Caro

Hui! intet Ort! forlørn mig ilden!
Og skælvte jeg ti Riger Riggew vande,
Oaa redder jeg mig ti med Munnens Lige!
Gjør suat jeg far befalt dig. — Gaa og lad
Mit horgode flibes ind.

Duchatel

Det suat er gjort. —

/Haars og og gaar. Agnes Lovel groder
Isfligt.]

7te Scene

Caro. Lovel. Lahire / Commes tilbage.]

Agnes

Tommer nu, som I ni far med?

(Svar nöjare gaa sam.)

Gnäd är der skat? Gnäd för jag i dit
Leid?

En ny Ulycka är da skat!

Lahire

Ulyckan

Far utlöst sig og Dolan minner alla!

Agnes

Gnäd är der? tal!

Lahire

Sald den, som putta är

Sra Dolans, tillbaka!

Carl

Gnäd? Snorfor? -

Lahire

Laet dem tilbage; snart sig far Lin Ljellen-
Et Dag er snart, og du far friat!—

Agnes

Oniat!

Et lille Dø er himmelens Møst!

Carl

Et fabelagtigt Rjgler Ruffer Dig.
Jag friat! Jag troer si yaa Oniat mere!

Lahire

Di störra Undersöcker snart vil tro.
Der kommer förebifgan!— Dunois
Jag förer til dit Brjst.—

8te Scene.

En Sörig. förebifgan af Rheims

Dunois. Luchatel med Raoul (en ledare
i garnison.)

Erkebiskoppen / förer Dunois
til kongen, og lægger deres hender i sinandens)

Omfannde nu
sinanden, frindfar! Glæmme hat og kag.
Da himlen selv skælder sig for os!

(Dunois omfanne kongen.)

Carl

Udvis mig af min Enkel og min forræder.
Dig, hvad betænder du for Alvor?
Hvad far faarst forandret alt?

Erkebiskoppen / fører ledere
fram og stiller dem for kongen.)

Hu tal!

Raoul

Vi fandt under jule-tiden Laurus samlet
for kolbringst job, for til sin her at stå,

Og Ridder Baudricour fra Vanicouleurs
Har fødtning for os. Da vi naatte Ljergab

Med Vermanton, og nedslag i den dal,

Om Gørne gjennemstrømmet, stod vor
Linde

Loran os gaa den stovr inde Hatten,

Og Raaben lød, da vi saar tilbage.

Omringet saar vi os af begge færd;

Der var vi saar at se, vi at fløj,

Da hjertet laub, selv for den Fagge.

-st.

Og alle mit fortruknele Prokken Maabne.

Tom nu Anförrarne forgjens jagde

Om Raad; man fandt det vi - for! da

frampillest

Et pilsomt Underneest sig for noot sin.

Ej glæstelig frambraen af Romus Digt

En gjemdet Mo, en Trilogistinde sig,

Had angang, pjen og Prokkelig at pæn.

Om kallen Jaarst faldt i Lys Lollar.

En Glæde fra Jimlan fjentes at onstvae

En

Den Joen, da sin fonde sin Røst.

Og jagde: lagge Trakker! forfor indle?

Med Lindes! nar de flær end Oant i Jænt,

Gud og den fællelige Tomfrø forer eder.
Kæft var sin Lannarab af haandwgea
Hør Landdrager, og med dristig Aufhaut
Den Møstige gik fram i Fogels Øgtsi.
Af Anden stumme, uden fely at willen,
Hi følger flug det foin Lannar og
Den Mo som bor det, lige ind ni stormen
Gaa Lynden, som faar dybt forbaufet, og
Med flint nisthaabent Giv, ubenagat,
Dær flirrende gaa Underverdet, som
Dig nifer for lam; men med art, som om
Guds Røstle fandt grabat lam, lam under
Dig om til Slugt og fely foran flidder

Jeg over Mærken, Lausende til Maaten.

Si Magthjærg, inges Lovers Raab Læffjærg,

Al Krol benidfløs, fæs sig Lugen om,

Mæn Mand og fæs sig fægtet ind i Slodm

Eg lader sig nedfægg indem Modflaut.

En Hæftning, indet Hæg det Lændu Læ-

-des.

En Læfing Lænder dæltet Kalen, den

Si ibærgnede, fæm Læden fægt;

Eg der af uovv æ æ Mand blæm fæm.

- nek!

Carl

Onesomt med Gud! fægt indærfælt og

fælsomt! -

Agnès

Og dette Underord nu Mo' far mig end
hvor kom hun fra? har du hun?

Raoul

Hu' hun er,

Hu' vil allene aabne den Kongen,
for Datteren, nu forsyndte, først
af Gud, hun taler sig og lever, hun
Hil røde Dolans for Maanedstid,
af Solen konge hun, efter Samy det
figer,
Hun følger heren, snart hun er for selv.
/man forer Løkker og Gud af sammen
- Agnes Raab :)

Jør' dille Sylob, duns Kollalyt;
 Jün Kommar! Lyjt den jimmelpunkte filpo!

Carl (til Dachtel.)

Lør fende ind!

[til Guldberg.]

Gnað þal þig drom lenda?
 Lu Mo' mig bringas Olsar, og júst nu,
 da Lúu an Guldsmoarm Láu ratted mig!

Kange Hemmer bag Scenen

Jil, Möu jil! jil nor Lefrivinde!

Carl

Jün Kommar! — lag mit Ode, Dünois;
 Mi duns underfælde Mo' nil yrona,
 Lo jün Begrifrok og junde lid af Gud,

Da vil jeg vide at og tage Kongen.

/: Dunois fortæller sig. Kongen saar med
hans høir, Agnes med Osden, for Erkebiskop
med de franske ligesindede, jaa den mal
amste plads bliver ladig.)

9de Scene

De franske. Johanna. med Raadspær
ne og mange Riddere (der følge Dalans Lag
grunt. Jen træder fram med et stort Ansigt
og gaa de franske seer af
den anden.)

Dunois / af er en lang og
fortællende Udsigt.)

for du den indvirkende Mø?

Johanna / afbrøder og betrag.
der sam med Klæder og Jøiser.]

Vafler af Orleans! Du vil friste Gud!
 Haa og af denne Plads, som Dig vi sømmer,
 Et denne Jøiser er jeg indfandt..

/Jen gaar med bestemte Kvind sam
til Kongen bærer et ind for sam, saar
Prag igjen og, og troder tilbage. Alle
Elskede vorende Ruds. Dunois saar og
og der bliver Plads til Kongen.)

Carl

I dag du far mit Ansigt første Gang.
 Dig, Mo! Svorfra far du da denne
 Lunde? —

Johanna

Jeg saar Dig, hvor du var paa af Gud!
Indseer jeg Kongen, og siger faumelig bedst.

Tidst afnigte hat, hvor du end efter,
da alt omkring Dig laar i Dønn bignen

da stod du af dit Læn og, og gjorde
for brønden og fæstlig Løn til Gud.

Lad den gaar ud, og jeg skal monne dig
den Indfødt.

Carl.

Hvad jeg far betragt til himlen
Lofter jeg i Maanedene at dølge.

Afkrø mig Dønnen Indfødt, og jeg tænker

si man om, at Gud begriper Dig.

Johanna

Er du nær Din Lønner; nu, Dødsfæ!.

Giv nok Aft om jeg Dig udnær din.

Du først bad Jimlau om, at hvis der fæstet,

kaa denne Lønner udfordigt Gods,

Hvis anden fæst og udfordigt Brødt

Saa Din Lønner Eid sid Lædet fæst

Du kaarsfædet Læg - du, for dit Lædt,

Da mildt offer Dig, og yaa dit Lønner

Allan gæde Mordens fæst Raal..

Carl / Løder med Høst tilbage

Hvis er du, muligt Høst! og fæstfæ?

(Allen nips Lønnering!)

Johanna

Du gjorde juleen dens anden Løn:
Hvad det var dens fjerde Raad og Skilling,
At tage Kongeskrivet fra Din Kammer,
At rive det fra Dig, snarst din Lødder,
Det fjernede Rigets Konger var besiddet,
Da - det du - den blot havde Godes mildt
Lønne dig; - et nøisomt veligt Tint,
En trofast Navn, og Agnes's Gørligst. -

1. Kongen fjerner sit Ansigt og grøder biler.
lig; nu for Længsel af Lønning imellem
de Tieskenderne; efter nu Kants:)

Kal jeg endnu Din Lønning Løn dig
Lige? -

Carl

Hol! jeg dig troer! Et Manneske formaar
 sig flig! Dig Gud, den Gudske, far puds.

Erkebiskoppen.

Jes us du, fellig-underskudt fige!
 Dig füllent figet Land og Jimlen Gode
 Lovet du pjaudet Dig Linde Lyg?

Johanna

Uroordigt! man talder mig Johanna!
 Jeg illen us nu Gjorde ringe Daller
 Fra Doureni, min Konge Kondetj,
 Galiggende i Kirkefistak Goul.
 Fra Carnoban noget jeg min Laders
 Saar
 Og litt og meget firtu talu om

Et frammat Yfoll, som kom over Jamn
At gjöre os til Evellen og gaalninga
Hort Loel en frammatbaaren Jarv, som
Ei reftar det, og at du fande alt
den store Nat Javis og Rigt ind.
Da bad jeg ofte inderligt Guds Moder,
At sende frammat Loukas Kam fra os,
Eg den fremfötte Konge os banard. —
Eg for den Landby, hvor jeg föttes, saar
Et Sættidobillat af Guds Moder, som
Med Andagt mangen Pilgrim besög.
—

Eg nat den Tid saar en fellig Eng
Derom nat mangen Under Signelraft.

Og jeg i Egnen Egegnen gjerne sat,
 Og noget Hjortens, Hjorteb drag mig dit.
 Og rugang, da den lange Kat jeg fandt
 I Andagt fiddet under dette Ede,
 Og Dønner modstod, bræn den fællige
 Lørr mig med Dørd og Lænder, men iøvrigt
 Hjort indlæst som jeg, og saa som talte:
 "Kat og Johanna! det er mig! Lovet
 "Din Hjort! til andet hjerte dig herred Sæder;
 "Eg dette Lænder! omgjort dig med Dørd,
 "Med det utvirkte Du mit Lødes Lænder!
 "Og for Din herred Døn til Rime, og Løn
 "Gam med den kongelige Løn!" men

Jeg gik til Onkel: "Hvor kan du se den daad
jeg undersøge mig, nu afmøgtlig sig,
Ukjendt i fordoemlige Samfund?
Da sagde hun: den var Mo' fulst bringer
Hvor stor og selvig daad gav Fordring,
Naar hun indestaar jordens Gjærligst."
En Kælling saa i det Gudsmoder lod
Dig sin, og raabte: "Hvad du og Johanna!
Lig kaldet Hverne til at andet Hverne!"
Og da hun lod sig sin den brædt Kat,
Da var hun nok og kjendte hun sagde:
"Jeg Ljærligst er Gudsmoder plegt gav Fordring,
"Den saadte Taal er findes Længst Lod,

4. Sün luttas maad med strengt Egnast,
 "Man der, som hente her, er fjerst fort!"
 Som saa sün talte lod sün gjødsdragten
 Kattjule, og som himlens Dronning fort
 Sün for mit Liv der i Tolant Glæde,
 Og gjældes Kjær først færd og
 Eil Lydens Lant, at laugjont sün forpræst.
 1. Aller nu vorte, Agnes Bjuler sig fællig
gødsende med kongens Lovst.

Erkebiskoppen (efter laug Egnast.)

For sig gudsdommelig Vædsfæls,
 Maad først nu Enind af jordist Klogskab her.
 Med daad sün nifer, at sün taler Oustet,
 Sün gud kan gøre lige Understøder. -

Lunois

Gi findes Underordet, findes Din
Og dette Aufsigts naar lyfjæl troer jeg.

Carl

Da skal jeg Ennue modstaa min Liander?

Johanna

Jeg for din Lod betænkelig Frankrig legger.

Carl

Du siger, Orleans sig vi vil ginn?

Johanna

Lor vil Du for Loire tilbageskjede.

Carl

Og kommer jeg til Rprimus som Pris.
-ferr?

Johanna

Erods Lufind Liander bauer jeg dig thi!

/Alle udmærkede Riddere skal gaa deres
Rygte, og gaa Egen gaa med.)

Dunoir

Alle danser nu i Byggen for vor Jær!
 Vi følge blidt for den Gud dommelige
 De fører, dette Oerblid os lade!
 Lyfjorne funder, Kal mit lagge Oer!

Lahire

Vi frøgte vi nu Hæder, Elst i Haaben,
 Oapnast funder drager foran vor Karer,
 Det funder Oide nanderer Oivens
 Gud,
 Jæn fører os, den Møghige, lii Kamper!

/Riddere gjør et stort Haabning,
og lade fram.)

Carl

Fa! fællig Mo! för du min för i Kri.

- den

Og förans Lyfster skulen lyde dig.

Den önskar. Krigen eller Onor, som nu

af Kronfæstherren varit tilbagesendt

för funderat för en mer nordig haand.

Eg du inot det, fællig Kroysskinder

Og nu fra nu —

Johanna

Se saa, min store farer!

Med dille Kædskab for en jordisk Næde

for en min farer Onir fornuet. Jeg nu

skander Onor, fornuet jeg fæder Kal,

Det vil jeg dig betragte, som mig anden
 har lovt, find frem og lad det ske sig.

Carl

Kenn det, Johanna!

Johanna

I den gamle Plads
 Ljorboys, saa Danck Salfruns Kirkegaard
 Der er nu Juelning hvor nu kongen
 som

af gammelt Oisrobjette er ogyngst.
 Vant det er Onordet, som skal liv.
 = nu mig,

Det er at Ende saa lov gylde Lilius,
 Der er i Klinge drener, lad det Onord

Hu funder; Yi nat dette skal du fion.

Carl

Han funder fion, og gjør fion fion fion.

Johanna.

Eg lat mig fion nu fion fion fion fion
Indfattet med nu fion fion fion, og lat
fion fion fion fion fion fion fion fion
at fion

fion over fion fion; Yi fion fion
Gudmoder bød mig det.

Carl

Det fion fion fion

Fion du fion fion.

En Page

Der fion fion fion

Fra fugallande Selskaber!

Johanna

Lað sans kommer
Jovind; Hi saw er findt fra Gnd.

1. Kongen nieler at Pagen, der gaar

nd:)

10^d Scene

Dr. Torrigs. Herolden

Carl

Herold

Gnat bringer du! forlynd dit Erinde!

Herold

Gns er det, der for Carl af Valois

Der grønne af Pontfian for fører Sndet?

Lunois

Unordige farvel, fornørgen Lunois!
Sommestår du dig froelt til at fornørgen
du Lunois Lunge gaa sans ngen
Grund.

Carl

Her rolig Lunde! - Til dit færd,
farvel! -

Lerolden

Min oke færding, færd det færdet
for
det Lunde, der alt er rændet og skal vinder,
Din krigsfærd. Overt andnu i Lunde.
-gen færdet,
Og byder dig at mindeligt Lunde,

Endnu før Solhaus med Storm skal falde.

Carl

Lad leve!

Johanna (træder fram!)

Dir! lad mig i dit Øst
 Din tale med. Herolden.

Carl

Gjør det, fige!

Bestem om Lad skal være eller ej!

Johanna (til Herolden!)

Hu pender dig, og taler af din Mund?

Herolden

Britannias Gørding, Gørn Oalis bryg!

Johanna

Herold du lyner; Lørden taler vi

Kat dig, Luv Luvnde, ni död lald.

Lerolden

Miu fending lann i sin Önnstads
Ljeda

Eg Kraft, og fter alla til Fortens.

Johanna

Lau lann, da du afgil; man i Mor.
- gro

Et Klud fra Volnau slog sam til Forden

Da fra Ensmallstaarnet lau faar nat.

— Du lann, at jag det Ljornu Dig for.
— Lynder?

Ero ni mit Ort, man Linn ngn
Sinn.

Lau Fordenfort nil lomm Dig inöde,

Kaar din Lødder born Dig tilbager.
 Du tal, hvor, og sig dit Livs.

Herolden.

Dis Du det Kjæde med at aabnebare
 Jaa med Du det, for jeg forlynder det.

Johanna.

At vide det jeg si befinner; men
 For Du nu mit, og disse Det forlynd:
 Det Kjæde Landrig er si ginnat Løder
 Af Mardus Løder. — Carl, min Jern og
 Dødsen, som Gud for Kjædet det,
 Som Konge Kal indtræde i Paris
 Og alle Rigts Thor Kal som følger.

Gaar nu færd! og flynd dig bort fra
Fra;

Ej inden Du endnu saw Liraw naan,

Og bringer Lutfab, og Johanna der,

Og glæder Oisvohagn i Solnaus. —

(fra gaar. Aft. 1. og 2. i Liraw.)

(Dokument færd.)

—

2de Aft.

Spedagen

1ste Scene

Salbot, Lionel, Philip af Bургund, Fa-
stolf, Chatillon (med Soldater og Lærere.)

Talbot

Kom, lad os standse bag ved døren klippede,
 Og staa befestet Lur, om vi maafte
 Ligne Læw famle de afgrættede Læw,
 Der i den første Krok afsluttede.
 Det gode Klager nu, kapten fæstet Læw!
 Hæj fællene Kallu og imod Læw fællene,
 Og fæstet Læw ilden og fæstet Læw,
 Paa fællene jeg vi Læw fællene. Dog er
 Læw fællene nu Læw fællene; Læw er Læw
 Hæj fæstet Læw fællene, og vi er fællene.
 (Fæstet fællene med Læw fællene.)

Lionel

Hæj fællene! fællene! nuu det det vi fællene

Jeg tør ni love mig, at Frankrig far
I dag først fugeftmandens Rigg.

O Dolans, Dolans! nor Godes Gavn!

Gaa Lius Marken ligger fyglands Eend.

O Bjøndig, latterlige Kenderlag!

Juo vil det trov i eftertiden: Du,

der findes med politiske, Evnig og Agnition.

Er jagde gaa Lysen af nu Dvindet! —

Burgund.
Det er nor Evigt! fi Maaftar os fag
Af Lionnen ni nor onvundt.

Talbot
Ja af nor daafkabs Lionne! Juat Luv.
- gant?

Lau dette fobalpgørelse forfærdet

Ölen Ljofnar? Dættro er nifur Laab
 for fðero Ljofnar. — fðero flýgtat förf.

Burgund

fi Nagan flöt. Almindelig nar Ljofnar.

Falbot.

Hni hertug! Dættro er fðero Ljofnar
 i flýgtat fðero i nor Ljofnar og flýgtat
 fðero er lós, for fðero Ljofnar Ljofnar!
 Oaf bragta i du andro i Ljofnar.

Lionel

I Ljofnar er nifur, fðero Ljofnar nar förf.

Burgund

Lordi det förfte Augro flöt Dættro.

Falbot

Johanna Gjofnar Ljofnar fðero Dættro

Fin vidst nu hvor Lygsten var at finde.

Burgund

Guad? Kal Burgund da same Pige for Eabel?

Lionel

Hvad ni Litter fandt nokk nu,
Hvad Gud! ni fandt ni tabt Orleans!

Burgund

Kai- Hvi da fandt I ni fink Orleans.
Hvo bærer eder Kai i dette Rige?
Hvo gav Jer trofast Munnfaand, da I
Kaa finstellig frammad Thrandbrød gik
i Land?

Hvo kronet eder Guad i Paris,
Og underkastet' I dem de franske Fjender?

Med Gud! Jais deum sterke Arm ei fande
 Løst far farind, da fande it jo aldrig
 Datt Røgen stige af en fræk Kamin. -

Lionel

Jais det var gjort med store Dø, min
 Jærling!

Oa fande it alt nu taget Frankrig. -

Burgund

Eiv mig ei naar; det kunde angre far.
 Lovet jeg min Monars vilforkige Laaner,
 Der stige at taale af Utøndingen?

Salbot.

It staaer i Underfantling med Dampfin;
 Vi naar det, men skal finde mistar til

Laſt Kjælsk indod Lorraderen.

Burgund.

Ja det og hævnd! saa befandtes jeg?

Sad Erogyerne til Lybrind, Chatillon!

Hi drage fram.

Lionel

Hei, Lykken da yaa Rijsen! -

(Chatillon gaar.)

2den Scene

De Lorrige. Dronning Trabeau / f. f. f.

af en Page.)

Trabeau.

Guad forer jeg, Selskaber! Solter ind.

Guad for en sandforvællende Planat

Ja saa fornærmed fderes junde Oantjer?

Vil I med Jød adskilles, og berede
 Jør egen Undergang med Øglid og Endragt,
 Nu, da I en fælgst I en forlør Jør?
 Lom, Lionel! Hyl mig at tilfødsfille
 du polle Jærter, og forføns dem.

Lionel

Jeg ni, Møglad! mig er det det samme.
 Jeg londer Jød, Jød der ni ydfer samme
 Gjør bedst i at det Jeller at.

Isabeau

Jød? ni londer

Det helvede Gjøglerfyg, som var i Øglet
 Es Jød fordoornligt, nu og Jød Jør
 Og daarer er med nor forplante forvirring?

Jas bygget duus Enigh? Sal - eller Lov! -
Jas jaw I glimt Jas igen Lovdel, ah
I Lovdelde nok brann Matforbinden?
Oj, hvad formaaes I inden duus Arm?
Jas bygget Egonen for Jas Konge, nu
Jas felder du; men naar jaw nil, du
sigter.

Talbot

Hi naar at du du trofaste Man,
Men findes Laefstet det er klogskab
Klig!

Burgund.

Du sauner ilds Lognens frolle Jande
Om trolos nil unddrags sig for Tal!

Isabelle

Gnat, eller fæsting! Lunde it fad förlig
 Longlammes Ham og Sjofstov, at
 it lagde faders haand i den, der myrdest
 Jer Lader? Lunde it affindig tro
 kan retelig Lofning med Daugfin,
 Tom fæl it kastet faw til Laddan af
 Loddornelfaw? Faw er fit Sæd fad nor,
 Og it nil fælden faw, nil fæl naumellig
 Jort agt Noel forstjoren? - faders Haarer
 Maan far, og faders fæl Luv fælder gaa
 den fæste Raft med Lugland. -

Burgund

Langt fra mig

fr Tankar om Utöning med Sångsin.
Men jag det Polke Suglants Smarmot
Og haan vil ikke rolig born. —

Trabeau

Tom!

Godt sam at onaricat Det tilgode.
Enig er den Borg, som nedlaar Jøndingens
Ulykken, med Tnal, gjør urolig.
Tom i suandens Sam, mest logende
Den Rist jag liller, för den blinder mig. —

Talbot

Snad fjernes Jer, Lørgund! at edet Jivels
Hil glad tilpaar sig af Lønnest bejvrat.
Der i den edle Dronnings Det er Høgkab,

Lad dette Gaandstrik lege Paavet, som
Min Ænges Flug i Smædelsen.

Burgund

Min Dronning talte mig, derfor jeg offrer
Kæmpedig Hæder for Kødneudigfærd.

Labean

Hel, saa besjæler mig en broderlig
Smædelse den Jagt I har fornyet,
Og alt det Dagle Hindene pænner!

(Burgund og Salbot Lænn.)

Lionel // som betragter Grøngren-
for sig.)

Et Lykke med den Træ, som Livet skifter.

Labean

Sælsorret! ni har tabt et Hæg. Ugunstlig

Har Lykken os, man fæder edes Mod
Maad eller fjænde. Der, Daugfin misteninder
Om Guds Læstelsens og Oatens Længst
Lan Calder nu til Hjæly; man saw forjænnos
Lar til Lortømmelse sig onarginnat,
Og jels sans hælend til xi forlæst saw.
Jag fæder fæder, jag til morer Far
I Tomfræns og Frogsalindens Nat. —

Lionel

Gaar til Paris igjæw; med gode Haabw,
Man xi med Quinder, til xi pæw
Dronning.

Talbot.

Gaar! gaar! fra Til Lirer Com, gaar Alk

✱
Eilbagn. Lyllan flýar frá norð Haabau.

Burgund

Gaar! Eðers Dýfold stíflar íntak goth
Og krígarau forangar onur Eðer.

Loabeau / þín forbúnt þau

(þau eru aftur þau andur.)

Í mat, Burgund! Í lagar og farli
Mot mig mat útakunnmaligð Loikka?

Burgund

Gaar, þi Boldakau labar frændigð Mot,
Haar far for Eðers Dag at fagla lover.

Loabeau

Jag megrar þat far stíflak mallaun

þau gjöra Í alt forbúnt imot mig
Eðer,

Talbot

Gaar, gaar med Gud, Madam! Vi frygtes vi
for nogen Lønnelel mere, naar I er borte.

Trabeau

Er vi jeg færes fæde Løbundenen?

Og færes Dag, er den vi agtaa min?

Talbot

Min færes ikke nor. Vi stande for
I god og velig Ovid.

Burgund

Jeg fæner

Er Læders grønne Mod, og Dønner
fæner Klig

Er min Haabne felliget.

Talbot

Kant id!

Juad I gjør mot Daugfin, er furedeu Gott
 For Minnefar, si fellar Ak for Gud

Trabeau

Lorbandeju i tolvte Lad Jan ramme;
 Jan far forbrutt sig mot sin Moders Jonst!

Burgund

Jan fannu de nu Lader og Gamal.

Trabeau

Eglafst' sig til minn Odres Dommur.

Lionel

Ja det var nödbödig af en Dön!

Trabeau

Jan far i Landfornioining piddet mig—

Falbot

Lordi Jan löt den offentlige Ommur.

Frabeau

Jann rammet mig, snit jeg tilgimer fann,
Eg fór fann i sin Sadens Land skal forfæ-

Talbot

Liv T ogoffre nil fann Moders Elv.-

Frabeau

T midt illen, snagt Gjeld, snad
et Evendat Modersfjætte Lav fultbyrdet.
Jeg røfker den, der mig gjør Kæl, jeg fader
Lornermaran, og snit det er min Døn,
Døn jeg far født, dommen faderordig.
Jann jeg gar Lian, nil jeg vør det,
haar fann med ryggseløst, fælt Guarnet
Eer fann Gjædet, der far baaret fann.

I, som nu ligger mot min Dörr, I far
 li Rik, ni Grund till något Långt att vinn.
 Guad Thort far nu dauffin förbrist mot
 Eders?
 Guad Rligt mot Eders far far jag likt? I
 Af Lofstygge, nardig Anint drinna!
 Ni, jag kör fader Långt, jag far far förk.

Talbot

Janist, far fölar Modern i Linnar!-

Isabeau.

Far, nola hjellare förager jag;
 Eft för Far jels I Ljuna som för Rarden.
 I Lugalstmond nifroella Lönnsfender
 Lmod nort Lantvig, juor I i far Rik,
 li gylldig Adkomst till fä mager Ford,

Tom deller af en Gustafson. den firkling,
Tom lader sig indflyede for den gode
Lau følger Rigets Linde, fremmed Lygde
Ost Lørdag, sin Kammer Arnavrig.
Eg dog først lodde det af far er Røst
Men jeg foragter Gjellen, som jeg er,
Og for mig Mandens Fin-
Bürgund

Det er Dandst!

den Røst far I med Kraftig Aandfaandst.

Labeau.

Min Løst afser jeg, men end mit Lin,
Eg den som for mig saarer— dog først
Mit jeg med færd skide om min Røst!
Eugt flyder tykke Løst i færd Aarer,

I gjænder jo ni Glæde; men Linn Røp,
 Og dønn Jærling, som i selv Linn
 Jar trofløst nallat mællan Gøth og Suth,
 Læn ni af Jærlat Læde eller æfæ.
 Melan, jeg gaar! Jeg drager til Melan!

(nunder sin Page, og gaar)

3de Scene

Salbot. Burgund. Lionel

Salbot

Hu, faillan Linn!

Lionel

Jig nu fæder Mæning
 Læfæver! Kal ni læger flær, fæst fællær
 Ræfæ mæde om igær og næst næ driflig Hæng

Aften den Øjendag, som er trost i dag.

Burgund.

Hi er for snags, Solen er adskilligt,
Og Ørskov er endnu for mig i Løven.

Talbot

Den Ørskov, som har betænkeligt os, var blind,
Det var en Indtøj af et Firkant.

Den færdige Indbildnings Kestelobillat
Jævninder, normen basist, til Indat.

Derfor jeg raader, at med dagens Løven.
Løst

Hi gaar med Løven aller over Ørskov
Med Løven...

Burgund

Den taler —

Lionel

Ellad mig hørlig,

Jeg finder intet at betænke for.

Det falder maaske ni snart tilbage minde,
 Hvis ni, er ni bestemmende for mig.

Talbot

Det er besluttet. Vi vil sees i morgen,
 Og for at Læs dette Kærlighedsbrev.

Der blander heren, og gjør den imidlertid,

Og lad os maale os med den Lionel

af Lunde i yndelig Gang. Hvis sin

Tig spiller for nok lagere Over-

ni nu!

Og for sin Rader og for sidste Gang.

Samspær þú við — og kinn þín við, þú
þegar

Alnorríga þing — er þess Erelt dóm löst.

Lionel

Det þar! og óvælað þú mig, minn fönding,

Det latta þingþil, þú við þess þess þess.

Det þess þess þess þess þess þess þess þess.

þess þess þess þess þess þess þess þess.

þess þess þess þess þess þess þess þess.

þess þess þess þess þess þess þess þess.

Burgund

þess þess þess þess þess þess þess þess.

Talbot

þess þess þess þess þess þess þess þess.

Jag aftår ni jaa blidt at fannu funder.

Lom nu, for den indmaltede Natur

At undergaaet med en flygtig Plummer;

O, da til Lamy naar Morgensroden grøjer!

(Du gaar.)

4te Scene

Johanna / med Lamy, i Hylen og Lyst.

fornist, iøvrigt guindeligt Leet.) Danois: Lakire

Riddere og Soldater / ni sig jaa Spidsmaen,

drage stille derover, og ja skrag efters jaa

Ringlatter hils.)

Johanna / til Riddernes omkring
hude, medens Lagt uden uden derover.)

Hi far befragt Molden, er i Liden,

Godkæft nu døkket som den kæfte hat
for laante for det stille Eog at dølg,
Lad jois kængraab nu lundgjør Linderen
for vedfølede Kommer: Gud og Johanna!

Alle / raabte føit under nielt
Haabning.)

Gud og Johanna!

Vagt (bag Oerum)

Linder! Linder! Linder!

Johanna

Ku sid med Læs! Lad det gaa Faltur,
Læg Lofordrejen med Læs Kapiu
Lad døden brændt omgine den. —

/ de iles bost. — Læs nil med.)

Dunois / foldes funder tilbage.)

Du far nu ogføle dit, Johanna! Du

Jar fört os mitt i Liraw, Du jar giord
 Nor Liraw i nor haant; blis nu tilbagd
 Gaar ni i kamper mat; man onvold
 Eit os den blodige Afgjörsl.

Lahire

Lahire Du Oiraw Nari for Joren, for
 Du Lann for os i Din rann haant;
 Man grit ni jels til Morderfjerd;
 Og frist ni kamper falske Gud; Yi blind
 Og inden Kaupel gaar far fram gaa Na.
 Lar.

Johanna

Juo for mig byde: Thande! Juo for befald
 Den laant, der forer mig? - En kil
 maad flynd

Juor Lieflyllens Jaand funderinnu den.

Juor Laran er, der maad Johanna noor,

Miu Lot er ni at dör i dag, ni far

Jag maad fin Kronan gaa miu konges Jonas.

Lor ingun Liand faand jag finder Döt,

Lor jag far ogfjelt suat mig Juorun böt!

(gaar!)

Lahire

Lom Dunois! lad os hellinden følge

Mort laggeu Løyst Pal noor funder Kjold.

(de gaar!)

5te Scene

Engelske Soldater / slipper over Kunglættu - tidu

Talbot.

Förste.

Johanna! mist i nor Liv!

Anden

Uimeligt! det er fælt! Svordau kom fæn i Lai.
-ran?

Fredie

Tjannans Luffaw! Oatav fælyar fænde!

Fierde og Femte

Lij! fløj! nu er ni Allen døt fæns!
(gaar.)

Talbot (Commas.)

Da færu ni! da løj færu ni mit Løj!
Løjfæst er allen Løjfæstæns Læant.
Fæns er fæn da, dan Ubatningaligæ,
Dan Krolgæntinde, færu gæa rægang mænder
Læstlagæts Løjle, og ær frøjfærm færu
Af færgæ Rædærs fæbæru om til Læns? -
Læ Gjøglærfæ Ræst Krolle fænde fælle
Kæst Ojillat af ær læst fællinde = Kollæ?

En Kvinde rører mig al Krigersføde! -

Soldater (sigter ind.)

Der er fæn! Sej! fløj! Gørding! -

Talbot / roder fæn ned!

Sej du selv

Eil hjernet! Dette Onord skal gjenumbord
Lufner som fæg om trygt og Leigt for kalv!

(gaar)

6te Scene

(Laggrunden aabner sig. Man ser den angelt.
for Lir staa i Lær. Ensom og Raaban.
gny forat. Sejstende og Lovfølgerne ila om
Timmer ..)

Johanna (kommer ind og mødes af) En Ridder
(med nedslaaet Hjelmstok).

Ridderen

Lorbandet! nu er din Timme kommen. -

Jeg gav den selv halglade søgter Dig,
 Lørdagslige Slædner! Lar tilbage
 Dit hjerte, hvorfor Du er søgt og!

Johanna

Hus er du, fælt! Hvis onde fugle finder
 Dig imod mig? Din Afsand ligner Lysstær,
 Du synes mig ni faller nogen Brille,
 Eft' du til Egen far et beryndigt Øjeblik,
 Hvorfor min Onsdagst d'gt udklædet sig.

Ridderen.

Løbende! at der for Lysstær
 Du var ni mere! En Løddeløys, fæl.
 - Du

Lar Kroppen dit fordomte Jernstille,

Herrn xi den Kongelige Gæstgæst af
Lingvundianske kære Overt.

Johanna

Da er du da

den edle Gæstgæst selv!

Birgund / Raar Gjældend og!

Fa! det er jeg!

Lortnind og Hjels flandigs! Du er
Læstjormas mæst af Lins Olaus Linsler.
Linn Uolings Du fiddil far bapirab;
Lw Mand Raar for Dig.

7e Scene

De Lorrige. Lunois. Lahiré

Lunois

Mand Dig, Gæstgæst Gjelig!

Kom, Liv med Mond, og vi med fornøielse!

Lakire

Hi Gjærmis Frogsalindes fællige Son,
 Længst maa dit Overt mit Bryst igjennem.

namborn -

Burgund

Bliv rolig, Søster! o skam dig dog Lakire!
 At du fornægtar gamle Eegnesfæd
 Et helnæd Enusker, at nu uset Kjoldbrug
 Du spiller for nu Ljensalinde! Kom!

For alle gjælder minn Dødt - den faaber
 Si herrens Hjælp, som ligger i Nød til Døds.

De røde den til Kam. Johanna brøder
imallan.)

Johanna
Gødt inde!

Burgund

for du engelig for din Solen?

For din Gine skal saw—

(Trænges ind yaa Sunois.)

Johanna

Olau! — Lahire!

Adskil dem! Tugaw Traupmands Blot, skal
flyde,

Op Indet skal vi afgjøre dems Olvid.

I Mærkningerne skaar andelendes Forbund—

Tog siger: fra farsanden! — Gør og or

den Aand, der griber mig, der kalder

af mig! —

Dunois

Gni folder du ogløst Arm tilbage,
 Og stander Overdels blodbespørgt Dorn?
 Der Færnt er inddraget, hugges falder.
 Dem baade fanner og forsoner Landrig!

Johanna / filler sig i midten,
og filler begge laugt fra sin anden. - til Dunois.
 Erst du kilder!

til Lahore!

Naar som Landbunden!
 Jeg far at tale med Lirgundius herlig.

(da det er roligt.)

Lirgund! Hvad vil du gøre? Nu er Lirund,
 Dem Lirer Lirer søge, mest begjærlig?
 Lirer edle Prinde er Landrigs Ton som du,

Min Faggen er din Haabrunn og Lands-
=man,

Jeg vil nu sattes af dit Land.

Hi alle, som du prøver at udrydde,

Eil din egen ferd; men Arme

for aabne at modtage Dig, nok kend

for rade til at ere Dig, nok Onest

for ingen St mot Dig. Uvordigt er

Endog i Landspjelm det Aufigt oo,

Jom bor nor Konges dyrbare Erde. —

Burgund.

Min ferd Ealere Imigrofeldt Eone

Hiil du, Pirana! lode din Offen.

Min, Onedig! du daarer ni. Mit for

for ned fornærsk mod Din Fæls Oner,
 Og Din Guds Længsel glide
 Af gaa min Darme det gode Jærniste! Kom,
 Et Haabaa, Dunois!

Johanna.

Se Koden driner
 Os for Din Lot, og vi som Frigg lands
 Samspaar vi for for dig! I dig omkring!
 I Aften ligger Englands fæl Lær,
 Og fæder Døds ligger frøet gaa Kalden.
 Du forer Sankers Frigebomgæter lyde,
 Af Gud er Dommens foldet, nor er Trinen.
 Vi er beredte med nor Kald at del
 Den Gjønne Lærbers frist afbrødt grund

I Kom til os! Du, søde Ligeblinde! Kom!
Til sid til os, hvor Rab og Orin er! —

Burgund.

Lapsorande er Lagnans fælles Ord;
Men findes Tale er som Lagnans Tale.

Juist onde Aander laaner findes Ord
Da kan de perrig efterligner bestykt.

Jag vil si for man! Dit Læng! Jag
føler

Mit For er langt mere snagt end Ar.
— man. —

Johanna.

Du taler mig nu jag, bestykt mig

For julestumpen. — for det julestumpen Gjør.
ning

At fæstet Læs, forsonet? og kommer
 Samdragtigst fra fælles Onnelyd?
 Hvad er usædigt, fælligt, godt for Mennesket,
 Hvis Kæmp for Lædelandet er det vi?
 Naar som Naturen faaer med sig selv
 I Hæst, at Guds forlader Kæmpers Dag
 Og Lidenæs belygter den? - Men er
 Det godt hvad jeg har sagt Dig, snorfaar
 Jeg da med øst det inden onnelyd?
 For fæstet Læs har jeg aldrig faaet,
 Og forment for min Mænd er Læns Kæmp.
 Dog nu, da for at røre dig, jeg bærer
 Derfor, nu har jeg Læst, Kæmpers om
 de fæstet Læs, nu Læns, Læns Kæmp

Mit unge Lief for Jøllert for sig legger.
Og i min Minde jeg forer Eordelilær.

Burgund / Lannet beogt
flaar Linnu og til færd og beogt
færd forindt og vort.)

Snat flaar mig! Snat er det? er det
er Gud,

Tom hjerte i mit Indersid ommander?

Taa vortende er Rabning Læw si fluffe.

Nai, nai! er jeg med Eordtoms Roldu
blindet,

Taa er det med er Linnuets Magt; det
figer

Mit hjerte mig, Gud Læw færd færd!

Johanna.

V. Jaw er rødt! Jaw er! Jeg er forgyntes
 har bidd, Herrens Fortælling nu smelter
 bort af hans Kæde i en Eaarsdag.

Af Pinus, der skaale Lov, fortrængt
 at blide Løstfærs den gjeldne Dø.

Nu bort med Dødt! - Lyg Hjerte og til
 Hjerte-

Jaw groder, Jaw er nunden, Jaw er nor!

/ Dødt og Lave Hjerte fæde af haand, sin
 iler imod Jaw med udbratte Arme, og
 omfavnar Jaw med lidenskabelig Gysligst.
 Lahire og Dunois lade Dødtens fæde, og
 iler at omfavnar Jaw.)

3^{die} Act.

Longus Goffair i Chalons for Karne.

1ste Scene

Carl. Agnes Lorel. Duchatel. Chatillon. Du-
nois. Lahire. -

Carl. / le Chatillon. /

Har kommer, siger I, har vil veldigende
Mig som sin Longs, har vil fylde mig? -

Chatillon

Har, Dine! i Din kongelige Oad
Chalons, vil hertugen, min far, saft
Dig for Din Lot. Har har befale mig,
At sille Dig som far og som Longs;
Har følger efter mig; snart er har nor.

Agnes

Lad kommer! o hvor skjøn er dagens Sol,
Der bringer os Lofning, Lyk og Fred!

Chatillon

Min færd kommer med to hundre Riddere,
Lad for Din Lot vil endda; dog Lad narmer;
Du vi tillader det; men at du føle
Hil som Din Frønde nærligt færdig fand.

Carl

Min Hjerte glæder mig at seer med færd.

Chatillon

Min færd bader, at mig første Gjenfjend
Den gamle Øst vi mig at det maa nok.

Carl

Lad det Lofgængere mig for enig Tid

I Luffa norra drukkab. I nor framtid
Hi luv mil sin Lofdens minnede dag.

Chatillon

I Lofden Dronning Gabeau Pal norra
Luffullab mat, fuit sin anlagar den.

Carl

Sin forer Lofg mat mig, i sig mat fande
Hos Hvit er ind, naar sin under den.

Chatillon

Eoln Riddon for Lit Ort Pal norra Lofgen.

Carl

Mit Ort er fellig.

Chatillon / mat at Lof til
Guthatol

Jar sig siner faw

Med frie hovesløp du förfar jilpen
 Lat bli en forgiftet.

Carl

Ojnt dig, Dufatel!

Eil. fastlügen kan bara Öjnt af dig.

(Dufatel gaar bort. Lungen ilar afkar fam og omfammar fam)

Katkapna Han! Du mildt gjöra min
 En datta för min Ro!

(Dufatel förklarar Lungen)

Chatillon

De andra följtar
 Haan anført far i datta Tuskrummet!

Carl (hi förklarar Roggen)

Bring det i Orden. Ni samtjeller alt.

Lor för ni ingen friis os för nu Han.

Gaan Lunois! Lag fjändret ofta Riddere

Og drag med Hanskab Jæstuguen imøde.
Den skal for skal evandte sig med Gniste,
For at modtage sine lagges Brødre,
Lad skal Maden smykke sig til Jæstet,
Og alle Kladderne forlynde søk:
Jaa nej sig Brænder og Børgerne forbinde!

En Page kommer. (Comptables fører)

Ejs! hvad betyder de Comptables Lys?

Page
Børgerne Jæstug foldes nu sit Jæstog.

Dunoir
Og, at modtage sans!
(gaar med Lahire og Chabillon)

Carl
Du groder, Agnes? og saa jeg far nok

Si Njörður til að bera datta Eytrind.
 Guor maugt að dótens Offar maatta faldar,
 Lox fradelig ni kundu þas igjæw?
 Guor Normuindo þarma þig tilþiðst dog loggæw,
 Klar þigæw Lagæw aftær mörkæst þat,
 Eð þiðigst Lægt, naar Eiden kommar, mot.

Erkebiskoppen (i Hlandu!)

Guag þarlugæw Lau komma gjummar
 Erougslaw.
 A löfðu þam af Gangæw, þu Eyðfu
 þam Kaabu, og þam Þjorru!

Barb

Gott er Lætt.

Kapblæstjunda i þjorligst, þom þarm.

Ja nu snart det dag er glæmt at just den festlig
har plaget deres Sotter, deres Dømmen.
Et Skæbne og Længsel og Slægt!-
Lat Dig, min Agnes! føle den festlige Glæde
Jeg er i Vraad i Djævelen ender blinde.
Jeg skal jeg ind i Længsel og bedrøvet!-

2^d Scene.

En Lørrig. Festhuset af Burgundien. Du.
nois. Lahire. Chatillon, og to andre Riddere
af festhuset Solgr
Festhuset bliver spændt med Indgangen,
Lørrig gaar jeg ind i; Præst nærmest
festhuset sig, og i det Skæbne jeg er

Enda, modtager Kongen fand i sin
Arma.]

Carl
 Nu, I far overrasket os - Det var
 hos Miller at møde far; men I
 far raskt fæst.

Burgund
 Du mig bar til fliglan!
 /omfanger Agnes, og Lyfse fude yaa Panden.)

Ellad mig, Lende! Det i Aras er
 hos farfaborak, og ingen skilig Quinde
 Had duun Rik lör negre fig.

Carl
 Man siger
 At fders Jop er felfens Ode. Eornak

Snor alt snat der er sjönt maa soldu
Habel.

Burgund.

Hi er at driffigt Landlofeld, min Løng.
Snat sjönt der noyar i snat himmelstrog

Eil Kydelsi og Rinn bringas yaa

Root Eorn i Brügge; men blaudt alle
Goder

for Snindediligst det Løinsu.

Agnes

Of undnu störr Root er Snindetrofkat,

Men du er illu til at þu yaa Eornu.

Carl

Der gaar det flamma Kygla om far,
Løndu!

At I forsaaner Quindens største Lyt.

Burgund.

Det kjælleri sig skræpper haardt på.

Gjød Far, som gjordet lidelig lovet det,

Om snart det milde Lannet lovet mig!

(Lil Agnes!)

Man siger, at I far fejnings fæder

Funuler, for drap at smattede Haaben

Mot mig! Guddam? for I saa Eriksen
findet?

Lyg nar mit Lald saa joelig fæder Alnor?

Dog antk er Mriden, alt det nylig Fæder

Gjensindes — ogsaa fæder Omjælls far

Hi fundet alt; til Eriksen mot mig det nar

Leysant! mogag det af min Gaand til Leds.
Lagu!

1. modtager Jurnal, Princet af en af dit Sølv,
og vokker guld det aabent. Guld per Ant.
guld til Kongem.)

Agnes: brifvar i saaren
ag trostas tillfida, konungens salomon en stor
brudgumf, alla omstaaande for vörda gar
dagga lystas.)

Burgund (nflarat Janu 1848
gaw Janu 1848 nflarat Janu 1848, Lastrig
i Burgund Roma.)

♥ Gud! min Konge! -

i sammen Skiblet eller de to bændige

Lidde den til Danois, Lakire og Frelstis Røggan
og omfavn den; bagge Lysster ligge lunge
maalløp i sinandens Arme.] -

Burgund

Ja! og eder Lunde
 Jeg fader! eder Lunde jeg forfager. -

Carl

Glem det! Aet er tilgivet. Aet er Kallat
 Det er en Finblid! Det var en Hjernes
 En nyligfaldig Hjernes!

Burgund / Hager fane Gaend.]

Jeg vil gjøre
 det godt igjen! Lov mig, jeg vil det! Aet
 Jaad I far litt, Kal fone. I Kal faad

Eilbaga fðars fela Longariga-
fi nagan bændi þvi þat fættar.

Carl

Hi er' forunnar. Jg þrýgðar ingan siundu

Erkebiskoppen / bótta mallam
Þagga.]

Þar' forligna, Ljósar! - Frandríg þegar,
fu ný forýngar þjórnir, af þíu afli,
fu yndig frambit þuilar og innöð. -

Burgund.

Man þinn! - nat fðars Þidu boar nu fupel.
Þuor er þinn? - þu þar jg illa þundu þer?

Carl

Þuor er Johanna? þuor þat fættar þinn og
Þu þetta fæstlig þjórnur þinn þið,

Tom fin os gar?

Erkebiskoppen

Den fellige Mo', min Song!

Det velsløpe Joflins Ro vi ælter.

Eg kalder Guds domsbud vi funder fram

Eit dagens Lys, da vi går fram kuffordig

Loftungalige blit af Jvartagsvinn.

Fin taler kjæst med sin Gud, saafremt

Fin ~~vi~~ ~~er~~ ~~er~~ nirdom for nord Landrige

Whelford;

Ei Jvrrans Naade følger funder Gid. -

3de Scene

De Lorrige. Johanna (i Jvrris, man

indes Gjælm, med Brand yaa Jvrris.) —

Carl

Johanna! nu du migst som fröende,
Så at migst jagst. du far stiftat?

Burgund

Snor skottelig var du i kampen, Mo!
Og snor dig ståt med Gud i omfavn.
-lar!

Johanna / far sig om!

Far far sig mange store famlet,
Og alle sin lindes last af lyst;
Før kunsten sørg mig far sig mest,
Om maa sig gule der, snor Alting juble.

Burgund

Og snor sig brudest saa snor nu brude,
At far far Grund at linde om vor hjertes?

Johanna.

Er saw sig normd? Jig dog, at saw lör!
 Læsbyrd Dit edle Mord; Igi en Løstning
 for Tintet, latter du ni fjortik gangen.
 Juis blot en Svaaer Jæd i Gledens Kald
 Eildagablen, da nordar Jimmaldrillen
 Lu Gift. Jøed ingan Vort for Jæd blodig.
 At ni Børquind saw du tilginn gaa
 Hic Glededag-

Børquind.

Jæ! jig forskaar Dig!

Johanna

Du nil tilginn? Jærtug! ja Du nil!

Tom Dufatal!

/sin aabner Døren, og fører Dufatal ind,
Lad blinde staaende i Loftet?)

Burgund

Snad gjør du af mig, Pige? -
Johanna! men du agtaa snad du fordrer? -

Johanna

Den gode Jesus aabner sine Porte
For alle Gjæster, udelukkelse ingen.

Om Hironafimlen frit omgænder Norden,
Paa Kaaden Hav og Lande maa omflakke.

Med alle Ånne i det Uendelige
Ufjender Tolde sine Thraaler lige;
Og lige gylder himmelen sin Dug

Paa alle Højter, der af Fødsel nærmest.

Alt som er godt, og kommer os til nyt,
 for alment og vi til for nogen Gavn,
 Men Mordet far sit hjem i Solderens.

Burgund.

O, som kan raade mig som før vil,
 Løst Høj mit Hjerte er i Sunders Gaard.
 Omarm mig Sukkelt! jeg Dig tilgiver.
 Løst er vi, min Sunders Gaard! at nu
 lig

Jeg griber den Gaard, som drøbt dig.

(omfavnelse Sukkelt)

Carl (til Johanna)

Juomgub Rylder jeg Dig vi, du for mig!
 Juor Gjort Du far indfriet dit Ord, juor fastig

Har Du min fæd Kjæder i fornædlet?

Johanne

Her allet menneskelig i dit Hæd,
Om Du var i dit Ufald, farer! og
glad i yaa Høfde Ende, snat
for Han i Høt er nord; du far rofare
det i fornædlet. Høt i den mindste
Hølandt dit Løse Rødsdige og Naade,
Min Konge! Vi fra Hjorden Løste Gid
din Løseende.

Carl

Viig, fuis far din Aand
Lig aabenbarer det; mit Høfde og yaa,
Om nu fornædet, og faa fast fornædet

Hor Hamnes juu aflom?

Johanna (after nogen Faut.
faut.)

Longer og

Agenter! friggter Endragt! ueller Hviden
Li af sin Gule, juor du sonar; 4i

Fangang og uall, du kommer frant igjer.

Du anlar sig nu Lk, nu jroustovt Høgh,

haar Brand uatblinner sig nu Brand at
bende.

Lovlang si mair at nide! gløder L.
der

Had det Hovvrande, og lad mig stille

Eilfjore det Eilkommande! —

Agnes

O Mo!

Saa himlen smil, du far mit hjerte,
nu
Om det forføngeligt med Thorst Prober,
Giv ogsaa mig et glædeligt Ord!

Johanna

Lad som Hordens Kjæbner Aanden rører,
Din Kjæbne sniler i dit eget Brjst.

Dunoi

Men, fies Mo! som himmelen far Jer,
hvad vorder da Din egen Kjæbne? Fordum
den første Lykke vist for Dig vil blomstre,
Løst du er saa from, saa fellig.

Johanne

Lis

Loos Lykken i den enige Saders Højst.

Carl

Saa nu Liv Lykken er din konges Drog;
 Eft jeg i Landrig forliggjør vil
 Dit navn; de sidste Høgher skal dig give.
 for

Lysfelig — Høgher jeg vil og fjeldet sat!

Lust nat, du føie hø!

/ sin Luster; som drages Onndel og barer
hunde domst.)

Eg saar nu og

Tom adrebaaren! Jeg din konges sonar
 dig af din dindes Løstles Hør — i Gramen
 Jeg adlar din Lodra — Liliu skal
 Du bore i dit Maaben; med de Løstles

I Frankrig skal du nok ligbaare,
En Malois kongelige blot skal folder
For edlere end dit! den Thorst blandt
Mit Rige Thorst for sin Gode i
At faar din Gaard. Jeg skal vil drage
Omfor,

At skende dig en edel Mager.

Duoi (Løder form)

Gude

Mit hjerte Laarst da for end nar ringe;
den nye Loe, der omfærdaler nu
den Gude Gode, i forfærd Loe
Min færd alle Gude Loe. far
veller

Jeg, for min konges Aafjøn og for den
 Elendige Befolgs, kunde haanden som
 min fjendsalige Gjemalinde, hvis
 Jøn troer mig noedig at modtage den.

Carl

Uimodstaalige Mo! Miraller
 du dynger saa Miraller! ja, nu troer
 jeg intet. Dig imidlertid. Dette hjerte,
 som fittil folk har Guds Almagt faaet,
 du overvinder det! -

Lakere / troder frem!

Det befædtes hjerte
 for det, som Tugleren maa Johanna, hvis
 jeg Gjænder kunde vil. Den første fjelding

Sortkjædet fæn; man aldrig soner fæn
Daa føit sit Anfæ. — Omvænde fæn prøber
Si æfter Gøisfæ Glands; at soligt Bjærkes
Juginnufæ, at fælle fæll, som fæindes
Johanna med min Gaand, ær fænde nok.

Carl

Du med Lahir! to brann Lirer,
I fælladigt som Krigerfæder ligv!
Hil du, som fæ forfænt min Lirer,
Dum fæ forænt Rigt, fælle Dylit
Blant min bedst Ranner? fæ fæ fæ
Lærdæ fænde — og hil dem Lyrer
Jag æfter begge noedig. Fæl ær fæ!

Jas maa Dit hjerte dømmes! -

Agnes (Lørdag normen)

Snarraft

Jeg fars den edle Mo! og fuld blufordigst
 saa funder kinder blufør. Giv dog Dit
 at fæn saa spørg hjertet, at Maanden
 fæn saa bærer sig til og løse Taget
 fra fasthæltet Løst. Det Gælder
 for Kommet, da jeg ogsaa Jøselig
 For normen mig den stræng Mo; så jeg
 Mit tro og løse Løst for byde funder.
 Tillad os først som Lænder at betone
 Det Uendelige, og snart rolig gaa

Gnað mi barmhert.

Carl (til hvar.)

Hu melau! det skal!

Phanna

Hu, konger! det, som bløst er gaa min Lind,

Har ikke bløt Udskælses Lønnering.

Jeg indat Læu betror den edle Lønn,

hvorat jeg skæde skammer mig for Mond.

Jeg duns loit mit disse fælle Hals,

Mun jeg far xi forlast min hjord og Læg

Lor at ogjager nærdelig Taut og Jøiser.

Jeg elotte mig xi i en Løberrønstning,

Lor i mit haar at flakke Brudekrandsen.

Hu, jeg er den Almegtige Trigerinde,

Og saw ni nordu Hinn for nagan Mand.

Erkebiskoppen

Eit Mandus Gjorlige Lofjagerinde
 for Quinden fött. Hinn tjener Himlen
 nordigst,

Haar sin Naturnu lydar. Jar du og
 fjeldt

Din Guds Lofaling, som til Kampe dig kaldet,

Da vil du legge Din Haabnu af,

Og aller nundu til det blidnu Gön,

Om du fornøjede, som ni er kaldet

Eit blodig Haabnu daad.

Johanna

Elvordige Gön!

Gudni jeg ni saw figu, snillnu daad

Mig Aanden til befale; dog naar Eiden
for der, mit Kligens Stamm ilden liden,
Og jag mit lyde der; man nu der byder
Jag skal mit Noet fuldende; anden en
Min farres Tof ilden Eonak, si
Jans Eiding Jalnak med den fellige Olin;
Enden min farren ilden nonne Konge.

Carl

Hu dragt ni jo og med Rime

Johanna

Da lad

So si naar stille; vinstomdring er Lunden
Hu niver som for at fyrrer sig din Hui! —

Lunois.

Man naar du nu far forligt fuldbragt Alk,

Naar fjerdig ni er draget ind i Rims,
 Mit du da, fellige Mo! forvænde mig —

Johanna.

Guus Jimblew vil, at fjerdekronek sig
 Fra danner dødens Lamy tilbagemunder,
 Da er mit Hoved fuld bragt; da far fjert-

Si maner at flaffe i sin konges Guus.
 = inden

Carl / Lagerspunde Gaand.]

Hu taler Andens Røst i dig, og Lams
 Er fester i det gud og fjeldte Løgst.

Den vil ni stoffe tin, tro du mig!

Naar Onsdag fælder og naar Lørdag kommer,
 Med Onsdag Gaand, da ilar Gløden aller

Et farst at Lyf, da naagur i farst hjarta
du mætt bliva sölnfar iggan,
du milt og þau naagur i Dit Lyf,
Og du milt goða fötu Langfötaara,
þou endu aldrig mættu dit spix,
Dit hjarta, þou nu zimlan Enn ogfjeldur
þit Gjorlig til nu jorðis þau sig mættu.
Du fræpnu Du Enfingu þat far þat,
du mætt mætt at saliggjör þau.

Johanna.

Dauþin! ar du alt Gid af Gættomaaandur,
At du þat þar, þou gjemmar þau, milt Enfingu?
þau nuu Mö, þou Guð tilþunthu þig,
Du milt mættu i þat uolu þin?

Thiende Hjerte! lidet bronde!

At himlens herligste Træ omstraaende,
Der for Fort Seil affløver sine Under,

Og luv nu Veninde mit Træ i mig!

For Veninden elde sig i Erikske Træ

For sin sig mon Gode i fælles Sammen?

Her mig, om jeg var Almagts sønn.

Ind i
Min Haand, og i sonnerigt Hjerte gjemte
Jugenske for nogen jordisk Haand.

Det var mig bedre jeg var aldrig født!

Jeg siger fæder, her med sig Eder,

Ind i Træ Veninde i mig mit for.

Lovne!

Carl

Vrigt af! At være færdig er forgæves!

Johanna

Vesal, ~~at~~ man skal i Krigsbrønstens Røde,

Se Haabetsilfset trykkes, suges mig;

Det, som af ødeløst Ro mig mæler,

Det Kraftigt byende begriper mig,

At ile mod min Kjøbn, under Røvel!

4te Scene

De Frøig. Raoul / isfom: /

Carl

Guad er der?

Raoul

Stænden far fat over Mærke

Eg kender sig vider.

Johanna

Hag og kæng!

Hu Tjolen er befriet fra sin Lender!

Knæbuser fæder; jeg vil ordne Jæren!

(eller n!!)

Carl

Læg mig Lathen — Hvad fortæller af Afsind

de vil endnu, vi konger skal om Kronen.

Junois

Danth Mot vi drinner den. Det er det
lidste

Lofteg af mig og magtfulde Fortællere!

Carl (de Børgerne.)

Jeg vil jeg vi og flammes. Vi er dagene

Tom kan godt gøre mange onde dage! —

Burgund

Ik blivn skal tilfrøds med mig.

Carl

Jeg selv

Med draget foran for yaa Læns Hæd,
Eg Guld i Koninges Ridders Kaafjær jeg
Mig kronen vil tilfægt. Nu, min Agnes,
Lid Ridder figer. Dig Læns med!

Agnes (omfavnende famt)

Jeg berør mig, jeg groder mig for Dig.
Min Ero med Eilid selv i Rjær griber.

Da mangt at fandt yaa Raade far os
Jemmen

Li gemt, for at gemt Dorg tilfægt.

Mig hjerteligt hjaer, bag Krimis indtagelse
Minne

Min færdig pindelse skal mig færdig!

1. Ermødet lyde med røst Eens, og gaar
under Druerformant liden over i midt
Erige tømmeles. Overstrøet falder ind, naar
Druer aabnes, og ligger af Erige over
frømmen bag Druer.

5te Scene

1. Kungladfæ formantles til en fri fæ ind.
Plukket af Eens, under Kungladfæ har man
Toldatens færdig drage over Laggendens.

Talbot (Plukket fæ.) Tastolp (Følge af) Lo.
dates. (Frage efter.) Lionel.

Talbot

Jaa, sætter mig her under disse Træer,
Og iler saa afsted igjen til Kammeret,
Jeg har en Viskestue nok for at dø.

Tastolp

O uheldig jammerfuld Dag!

(til Lionel som kommer.)

Der Lionel! til snildet Døgn I kommer,
Der ligger Jøndingene til døds snar.

Lionel

Det Gud forbyder! - eller Lov! - saar og!
Det er en Eide nu at sige med,
Kig en for døden, men bafal Naturen
Med Guds mögliche Willie, den skal leve.

Falbot.

Løggjens! Rjebens Dag er kommen nu,
 Den fyrste Kal nor Kongstol i Frankrig.
 Løggjens jeg vi en forlindet Kamy,
 Det sidste nouet for at finden det.

Op Lignedsstraalen Enst jeg legger for,
 Og skaer vi mere og! - Rjens er for
 . lalt;

Daa iil, og radder blob Paris!

Lionel

Paris far alt forligst jeg med Daingsin,
 Det Lindkal fik jeg nylig med et Tilbud.

Falbot / rimet forbindet og.

Daa frömmar id, I holdt af mit Bled,
 Eft jeg er nok og Gul af denne Døl

Lionel

Jag saw ni bliv. Lästelp! bring nor Jönding
Vlot til at jikkere Nat; yaa dunn fof
Hi saw ni longe mæra fofte os;
Ei noru fligte alt til alle Vider;
Uimofpaarlig bronger figen fram.

Salbot

Du pironer Mannit! og jeg maa forgaar!
Hos Dumps Longe Güder flev forgyrret.
Egfvænt Lorniff, du lifte datter
Af det gud dommenlige Jonat, nife
Gründ leggerinde af nor Hædusbygning!
Du Mærens Lorniff! fus er du da,
Haar du yaa Overtroens mield fof

Er bündet fast tie Galan, og maa siges
 Afmøgtig raabende, med mest den Døds
 I Aggrunde Onse, som aabner for dit Seil?
 Forbandet over du, som gaa det Noe
 Og Herdige anunder Linnæ, som
 Med Nidoms aant til Laster dybe planer!

Lionel

Højlov! En nogle finblinde Lin
 I far tilbage. End gaa færes Rader!

Salbot

Hvis ni, som Eagger, naar overvunden
 Af andre Eagger, da ni kunde troste
 So dog med den almindelige Hjerte,
 Der dør enig Ristende sin Engle! -

Men for saa godt at Gjæleffil at fynde!
Har nok alvorligt arbejdsfulde Lin
Da ingen mere alvorlig Udgang nok? -

Lionel / volder som Gaanden!

Hjælp farvel! Jeg vilig efter Hæder
Kæde i de for den Højdede Told af Sæver,
Hædet jeg er endnu tilbage. Men
Du kaldes jeg af Rytterne, der endnu
Jaa skal se færdig dommande og ryfter
Med sine Eoringer! Længe indtil
Hi bliver gjenfærd i en anden Hæder.
Løst er nok Affend for saa langt at Hæder
Kæb! -
(gaad.)

Falbot

Quart er det nå, og jeg gæver Fjenden,
 Den enige Tol, Ahomærne igrav,
 Der fandt sig i mig til Lyf og Omrode
 Og af den meglige Falbot, som far Norden
 Med kvigstovr fylet, er endat mere
 End en en lille Gaustfuld Noy. Da han

-der

Da Hæmsket til Gudne! - og Allt fæst
 Hi born med for Linde Samy, er Lint.

-fæst

Om Lutat, fæstelig Lovagt for Allt,
 Fæst for os fæstels fæst og onfæstendigt

6te Scene

Carl. Burgund. Dunois. Soldater

Luchatel. De Lorrain.

Burgund.

Met Horn er Kaufen lagat.

Linois

Dagur nor.

Carl / blinn Talbot mar. /

Den fno dat ar, der fist fra Polans Lys

Den ufrinellig lunge Affekt lagat.

Lans Ruffning nifer ingan ringu
Hant.

Gaar, fjulger fann, fuis fjuly fann and

Eau gannu.

/ Ooldaler af kongens Solgu too.

de lil. /

Lastolf

Tilbage! bort! far Agh for duns Döde,
 Tom, lændu, Tönst ni for ner

Burgund.

Gnat far jeg? Talbot ligger i sit Bed!
 /: gaar imod far, Talbot far pink gaar
far, tynder tillbage og döer.)

Lastolf

Gaar bort, Burgund! at Tjnak af Lörrotrun
 Kal ni forgiftu gultans jefte Lel.

Lunois

Kotfomme Talbot! Abakningelign!
 Nu far du nok i at saa ringe Knm,
 Og for nar Lrandrige nide Ford ni Grond
 For Gufkat i den store Komysaand! —

Ku først jag selv far som Konge, Dine!
Ej kronen kjælnes, og gaa Eders sonat
Taalenge der naar Aand i dille Lygner. -

(Udskrivningen gaar med Ligt.)

Carl

Fort nu med sans Nys! Et Dramende
Kal vistes sans; og mist i Landrig, hvor
Jaw som en helt far endt sit Løb, sans
Bran

Kal finde snild! Indat spindtligt Overt
Landskabet nogetid saa langt, som sans.
Jaw Gran Prist nu Overt, hvor sans findes
Din, Dufatet, iil bort! min Agnes Kjælnes -
Sri findes af sin Angst for os; bring sans

Det endel, at ni lene, at ni pira?
 For fende i Erindnes til Rime!

(Antikater gaaer)

7^e Scene

De Lorrains. Lahire.

Dunois

Lafire!

Juor er Johanna?

Lahire

Jnat? — det pörger sig!

For fder fagende forlot sig fende.

Dunois

Jeg troede fende pörmet af Jer Arm,

Drugang sig ilte kongen til bruffolning.

Har os! Juor er friv! o! jeg afvær Endt!
Affat at forløp fende! 'Ja' jeg forfølger,
Det næsten Mod far fende ført for nist!
Omringt af Spinder, Louger friv nu nu
Og fjender fjælseløs for Mængden Onod!

Carl

Eil Rørding! iil!

Lahire

Jeg følger, Som!

Burgund

Hi alle!

(.de de bort:)

8^d Scene

/ En anden øde lye af Halvlasten, man
far langt borte Rime' Easens belyst af Solen.

En Ridder / i sort Rustning, med nedslaaet Hjelm.
 (Indtr.) Johanna / forfølges selv til forrest af
 Røvelstjæver, hvor hun standser og bærer sig
 (Indtr.)

Johanna.

Hu, Evigheds! gennemskær jeg Din
 Længsel,
 Du frigfæld far bortlokket mig fra Huset
 Hvad Din forfælske Længsel, og død og Rigtighed
 Fra mange Brølløpsbænke forst afvandt,
 Og nu fordovalpen Dig selv til troffe! -

Lorte Ridder.

Hvorfor forfølger du mig? Hvorfor fæ-
 - lar
 Du dig saa rasende med mine Længsel?

Mine Løb er nu at falde for Din Gaard.

Johanna.

Jeg fader dig i Ojstens Inderskov,

Om Kallens Mønter, der er alle Lærere.

Lyflig

Jeg følger nu utommalig Altraa

Eit at bortebrødt dig fra dagens Lys.

Ju er du? Naar Nisør og! - Ju er jeg

Se fandt jeg den store Falbot faldt

I Haget, sagde jeg: Du skal nu Falbot!

Lotte Kridder.

Er nu Dantigeraandens Mamma Lærere? -

Johanna.

Den raaber fält i Ojstens Inderskov,

At min Ulykkelig stander mit min Tid! —

Lorte Kisser.

Johanna D'Arc, til Fortælling af Kheim's
 Din far gaa Trivens Ringer troenst Dig
 frem.

Du minde Ros Dig nok, giv Lykkelig,
 Der fittil Lykkelig Dig som Erst, sin affekt,
 Der nok du selv loviner sig; hvi Trofæst
 Du fader, Lykkelig Lykkelig du til fader.

Johanna

Gnat! Du i Mittem af mit Løb mig
 byder. —

At stander, og mit Hoved forlade? — Nei,
 Tag det fuldfører, og indfører mit Løb!

Lorte Ridder.

Lig intet Law mod Raad, Du Høldige,
Du piver i furs Kamg! Man gaar ni
mar

Inogen Ørtd, Johanna! Lør mit Harfil.

Johanna.

Li deller Onor! jeg legger af min Gaant,
Lør oner Englands Øøldst ni far piver! -

Lorte Ridder.

Rør list! - Der siger Rrimo med sin Raar.

Lin Lauro Maal og fude - per du Luy.
Law

Om lør gaa der fœin Sæfdrald?

Der i Erimngstraw Du skal drage int,

Diu Konge Crown, og indfrir Dit Løfte.

Men gaar vi dit! Haud om! agt gaa med
Horsfel! -

Johanna:

Just er du da, tankløst faldet Kæder,

Der vil forfærde og fornærme mig?

Ju' mener du betragter at forlynde

Mig denne faldet Ogsådom?

Ridderen vil gaa: /

Hi! du skaer.

(Jen troder Jau i Hæder.)

Onar mig! Ju' er, du dør for min

Lynder!

Lorte Ridder / barover Jau

med Gaander, Jau skaer ubesorgelig!

Drott, suad ar dödligt! -

Johanna / staar först förbann-
het, men fattar sig snart. Nat, Lijn, Jordun-
slag. Riddaren sjunker i Jorden. -

Det var vi nogt Lunnade; det var
Et frig fullt hjertbillade, nu Aand
Tom og röf var af Långölen slaget,
Det edla hjerta i min Larm at vjstra!
Lunn fröggar jag, naar jag far Herrans
Onor?

Ki för mig jag fullande vil min Larm,
Om hjertat troatte jels i Kamperus Öran.
Ev,

Int Mod skal ille nigr, ille naut!

(-vil gaas.)

9de Scene

Lionel. Johanna.

Lionel.

Lorvandede! røst Dig til Kæmpe! vi bagge
 Vi kommer lændende fra dette Land.

Du badste blandt mit Folk af dig en Drott,
 Du øde Falbot far sin store Ødel

Udaandst i min Læng. Nu kommer jeg
 Du Egypten, eller deler selv hans Kjæder!

Og at du næst, for nu dig Kjæder holder,
 Gave faldt eller fird - jeg er Lionel!

Du sidde for du far af Jorans Lygter,
 Og denne Arm ender en velskænkning!

/saw trouger ind yaa funder, rphar en

Ende Sagnet paaer sin sam Tordak
af Gaanden.]

Eroløst Lykkel!

(brytes med fæde.)

Johanna / griber sin bag
i Hjelmbrøsten, og vinder Hjælmen ned med
Magt, saa sans Ansigt blottes, tillige fæner
sin Tordak med sin.]

Lis, hvad du har gjort! -

/ i samme øjeblik, da sin fæder sin i Ansigtet
gribes sin ned Øjnene af sin, sin paaer nede
negativ, og lader Armen langsomt sin
En.]

Lionel.

Sai endda du og paaer dødens fag?

Eg og saa nu mit Lis, du tog min fæder.

Jag är jo i din häand, jag vil ni skaans!

(sin ginar far Engu med häanden ak
skänta sig bort.)

Jag skänta släppts? skänta Lig mit Lis?

Laup faller döa! -

Johanna (med frammanst Aufsig!)

Jag vil ni nida, ak
Lit Lis när ginst i min Inag.

Lionel

Lig og din Gann fader jag. Jag vil
li skaans. - Drob din skänta som Lig
affliget,

Eg som far villak drobs Lig! -

Johanna.

Drob mig

Og fløj!

Lionel.

Ja! hvad er det?

Johanna / (Løber til Ansigt:)

O vær mig!

Lionel / (trøder færdig ned-
mar:)

Der siges, at du drøber alle Drømme,

Om du bekræfter - hvorfor kaaner du
kæde mig?

Johanna / (siger Overdødt
med en rask Brødsel, men lader det sa-
ligt hinde med Tjener af Land:)

O fællige Tomte!

Lionel

Juorfor kommer

Den gallige Du? Du gjender ikke dig,
 I dig far jindene ingen Dæl.

Johanna / lystigt angstet /

Gnød far

Jeg gjør? Jeg far mit Løfte brødt.

Svinder forklædt Gjendene.)

Lionel / betrækket funder

med Dællagelse, og broder funder udmærket.)

Ulykkelige Mø! jeg dig betragter,

Du vover mig, mod mig allene far

Du niest Gjerningsfæd! jeg følger nu

Mit fad at jindre — jeg maa lide
 dig!

Jas er du? Svorfra kommer du? —

Johanna

Lovt! fly!

Lionel.

Liv lugtom og Liv Gjensid smakter mig!
Lil Lili sig trønger til mit hjerte. Gjennem
Jug mildt røddu dig! - sig blot forvædet?
Lom! lom! fortag du denne røfomne
Lorbindelse! Lest disse Haabne fra dig!

Johanna

Jag er inordig til at føre dem.

Lionel

Da Lest dem! færligt! følg mig!

Johanna (med Hæst.)

Følg dig!

Lionel

Fa! Du Lest røddes! følg mig Lest, og jeg

Min vatten älsk! min, älsk! Inom ni för!

Uppå Omars för älsk griber mig,

Og nannlös Långfärl efter älsk at följ!

(Omars för sig funder Arm:)

Johanna

Långfärl Omars! för! du följ mig!

Haar älsk du funder —

Lionel

Jag besöker älsk!

Johanna

Jag förs förs du för deras funder funder

Lionel

Er jag älsk för?

Johanna

O funder funder!

Lionel

Kal jeg gjensyn Dig? Kal jeg føre fra Dig?

Johanna.

Kni! aldrig!-

Lionel.

Dette Onord er mig et Pant,

At jeg Dig får igjær!

(rinner Onordet fra hend.)

Johanna.

Kapende! Du kommer-

Lionel.

Du siger jeg for Magten! Men vi får
igjær!

(får gaars.)

10^e Scene

Johanna. Dunois. Lahire.

Lahire

Giv Lænen! Giv os Fær!

Dunois

Frjgt vi, Johanna!

Efti muligt Giv os Hænder paa Dig bi!

Lahire

Ljver Lionel vi list?

Dunois

Lad Lænen nu flye!

Johanna! Kæfords Dag far nu det Oie,

Aprens aabner sin Port, og alt Solen

Med Fjælde strømmer ud imod sin

Kongd! —

(Johanna smiler og vil sige.)

Lahire

Gnød fattes fæde? fæ! fæn blegner,
fjender!

Dunois.

Fæn er jo faaret! Low, vin fænfæst
og!

det er i Armer, og Enu lat er Rader

Lahire

En Blodet vinder!

Johanna

Lat det med mit Lin

Fæn prömmen fæn! —

/fæn blinder liggende afmøgtig i Lahires

Arm — Dollat fæder)

3

4de Act.

En festlig smiglede Dæl, Høllernes omflyngende
med Krandsen, bag Dørenne Jæboer og Læder.

1ste Scene.

Johanna (ang.)

En Onsdag Juleaften, Kvindens Normen tier
 Gaa blotigt. Høj nu følger Sang og Dands,
 I færd nu Hraa er glade Malotier,
 Gæst Kirken Altså grøder festlig Glæde
 Den grønne Snæft til Skovene man
 nix,
 Og klint om Høllene færd sig Blom.
 -færdkrands.

Det store Krimt vi rummer alle Gjestar,
der strømmer bølgender til Solkafestlar. —

Eg samner Glødes Tet fæstet gjæster londer,
Eg samner Sælske paaer i fæstet at Løys! —
Gjør blotig Endragt nylig Pillest Londer,
Lufner nu fæstet deler fæstet Løys;
Gjør Løv til Lønderes Kammer sig bølgender
Hedjendes Kanner nu med fæstet Løys.
Løys er Løv Glødes, seldgander Løys,
Eg Løys Løys Løys for sin Løys
Løys.

Eg Løv, med fæstet det fæstet fæstet,

Si den almanne Lykke vover Dig!

Mit hjerte glæmte, snor for sig fittenthus,

Loe daaen høitid det bortspænnar sig.

Eil Brillaro Lær Johanneas hjerte
mentas,

Eil Lænder fandtes Elit fornildet sig,

Jag maa mig føle af Glædens Ende int.
føle,

Loe saa at Kjæde hjertets snarv Brødt! -

Jas? - jag! - saa Lænder, en Mand,

Jag i min vane barn for barn?

Mit hjerte, fyldt af Jemlens Glæde,

En jordisk kjærlighed for navn? -

Jag, Svandavígo Svafarrinda
Den förfästa Guds Krigarinda,
Jag reser Ländan af nordliga!
Den Lyfsta Ool jag lov dit sig,
Og Kampfäst mig dröbar ni!
/ Mänskan dag Önnan gaar omvild til nu blöt
Smalkanda Malotiv]

Har mig! Har mig! Snor forförr
Droft Önnar ni mit Gv?
Snor gjendalder mig sans Namm,
Erjeller mig sans Villat fram.

Gid mig Hagels Horn omsvinnat!
Ogjd mig Jänta omsvinnat!

Jeg i Kampens Lrag og Gny,
 Landt det tabte Mod yaa mig. —

Dijs Hammer, dijs Tonar,
 Juor mit Hjerte du omfildu,
 Juor nu Kraft i dinne Larm
 Løje du i Løjflar mildu,
 Omalle du i Harmeide Graad!

Løflar nu Kampen, mere lannende.)

Jeg skæde drøbt Jam! Lunde jeg, da jeg
 Jant Eie faar? — Jeg drøbt Jam! — for
 Lande

Mod eget Brøst jeg senke Morderstaal!
 Og er du menneskeligt Oint skafnerdigt? —

Er Matjunkt Lörd? - Matjunkt! - Görda du
da Matjunkt, Maunskeligfets köst, da du
Lyoffrade da andra mat Lit Onort? -
Lor himlans Lys du lyner, trofka Lys! -
dij furaan ider Matjunkt fromma köst.

Lni skulda jag dag sin sam i sans sin!
Lni sin datta odla Aufsicht Ersk!
Mat datta Lick Lorbrydelsen begynta.
Llunt Raskal fordrar Gnt, Ugläkaliga!
Mat blinda sin skulda alt du niska!
Oa snart du saar, mag farrens Ojolt
fra dig.
Sg om dig flyngst hundra Onorer sig.

1. Leëdaren leëde alder, sin synder is stille
Klamor!

Fromme Man! gij zij met Onrecht
 Aldrig lante bijltak die!

fulgung! gij die Goud

Aldrig lante fipst te mij!

Himmelvrouning gaa die Eronn!

Gij zij aldrig lante fipst die!

Wintde kan zij ni die Eronn,

I fad tag die bork fra mij!

Al zij fipst Himmelvrouning aaben

Eg de Oaliggiroder Leis!

Dag gaa Jordew ar min Jaaben;

Gi mot himlans Fröjd du gif!
Maatta Du mig Saad, Kun!
Eit saa fröjdeligt et Sald?
Linda mig min Larm forstaa
Rabt af Gud til flersom Sual?—

Holq, du holdt at forlynde,
Moona, friv for at fjende.
Du, som mig om Dig saar,
Dine Aander lad mig gaar
Kun og viddeligt,
Der ni föla der ni groda,
Holq ni mig Du, du fjode,
Gi du blöde fjödnyiga! —

Snad er mig vel Samyngs Hjertum?

Snad er mig vel Kongens Øglid?

Saa du lille Gjengs Fødder

Mine Laar jeg nogtet blid.

Sag du var mig vel i Lend,

Saa gaa Polken Sjoflars Hvi,

Suor jeg Brøden blev frugtbar—

Al! jeg nalet du jo si!—

2de Scene

Agnes Lovel. Johanna.

Agnes f. kommer i Lægen.

da Lægen er; da fæn öinner Johanna, ilær

fæn til fænde, og fælder fænde om fælsk;

gladlig befinder sig, ligesom fader og
Lusker for fader.)

Nai! ildes fader! i Hov for Dig -

Johanna (til vider fader.)

Maar og!

Guad er det? Du forglummer Dig og mig.

Agnis

Nai, nai! det er min Glades Erang, den
Laster

Mig for Din Lot - jeg maa for Gud indse
mit hjerte, som af Gled nu ondsprokket.

Jeg den Ulykkelige i Dig tilbader.

Guad jeg har aldrig drømt at se, er nu

Udfjeldt; man ordner Kroningsloger, Kongen

Alla i sin fästliga Drott; förfamlat
 för alla färdar, kronans Mäktiga,
 Att bora den Tufignier, og Solak
 Jernströmmar bølgnis til Edersdralen.
 Mäskan tonar, alla Skollar Limer,
 Jag kan ni bora den Lycksaligst! —

Johanna Löfström funder blitt inavert, Agnes
Randfar ut Skiblet, og tager funder udnem
en i Skibet.]

Dog du er stædt Praug alnordig; du
 kan stædt Lykken, men ni deler den.
 du giendens herligst farst; og ni
 vil vnu Tryst med jordig Lyk. vnu! —

/Johanna griber med hastig fæd hendes haand,
man ligger den fast i eggen.)

O kunde du dog gøre minde, sølv! -
Afleg den Røstning! Trigen er forbi,
Løst sig til det mørke blide Hjort!
Du ryster af Dunois. Hans øde Jern,
Lor Arven og for guldtyt en aabent,
Af fællig Løst for dig nu gløder.
At se sig ryster af en Jælt er Hjort,
Man dobbelt Hjort det er at ryster sam!

/Johanna under sig bort med Affig.)

Du fader sam! - nei, nei! Du kan
en ild

Sam næst — hvordan plejede du samfærd?

Enn den der venter os den første, kan
man sige; dog du har jo ingen første
dit brøst er roligt — hvis det kunde føles —

Shanna.

Velkom mig, Agnes! o bag ved min Øjeblik!

Agnes.

Hvad kunde til din Lykke falles dig?

Dit givne Ord er løst, og frit er Land.
=rig.

Et Krongestaden har du pænt fort
din Konge, og tilføjet dig mig fort;

Du fyldes, græder af et fælt Sol

Din Længsel strømmer over alle Enger,

Og du er den eneste Gæstinde. Olen
din Konge med sin gyldne Krone prøvelser
de fjendene med dig.

Johanna

Giv mig Lende
I Jordens dybe Afgrunde sølg mig!—

Agnes.

Naar er det? Snillede selvom hastig sat!
Jus Lende frit sin og yaa den eneste Dag,
Jus Du yaa den skal nedlaar din Lide?
Lad mig Lende viden, mig, der med din
Tide

Jaa Liden følger sig; der til din Liden,
Din fællestyrelse er Liden som sig.

Si skal jeg tilstaa Dig min fæle Onagst!
 Si Sotvandskeds Gester, ikke Frørens
 Lønnede Glæder, vi fæller Solens
 Jævnklædte og Onirerfrigt indtager
 Mit frage Hjerte; icku fæw der er,
 Tom gæster følger det; det fæw Linn Knæ
 For druen min Solens: fæw! fæw
 For den Eilbædte, fæw følger Solens,
 fæw signer det, fæw prøver det blom.
 - fæw for
 Og fæw er min, det er den fæstede! -

Johanna.

O, du er lykkelig! o græs Dig fælig! -

Du æfter der, hvor Allen æfter, du
Dit hjerte tør og lækker, føit nistalen
Din Lygt og nips du for Allens Lids!
Du Lyft for Rigt er Din Glesens Lyft,
Og allen Lids, som nu i Lalløs Mængde
Jantölge imod disse Mænd, ild
At dale og at fællige Din Glesens.
Der, Du er nok med Allens Lygt, adu at.
-Plan

Du Allen frejdende. Lyftdagens Tol.

Agnes / fælder funder om Gals
-Plan

O, Du frejdende mig, forsaar mig ganske!
Ja jeg misgjætte dig; du Glesens Glesens

Eg snar jeg føler, muligt du udtaler.
 Du tryk og tryk på minde af mit hjerte.
 Og smilmer fult af Ellid, lig imøde. -

Johanna / vinder sig fæst af
Lundes Arme: /

Lovet mig, want lig bort fra mig! br.
 smil

Lig ild med min gæstefængte hoved!

Kor lykkelig, gaar! lad i dybtet kat

Mig kjule min Ulykke, Kjendte og

Min Korte -

3de Scene.

De Lorrige. Guanois. Duchatel og Lahire

(med Johannas Lær:)

Lunovis.

Lig, Johanna! följ ni!
Allt är beredt, og kongen funder os.
Gå nu til din förälder som borta är
och till dig Lennar, du till Ljofströmmen
Kall, kalla dig, og snart gåa som förs,
Ej som ni maktar, og den förs har den
Kall neder, at som nu dig tilljunder
Allt förberett för denna dag.

Lahire

Den för
fr Lennar! mottag det, och mö,
Allt nanka Ljofströmmen, og Solen bär.

Johanna

Fag dragt foran sam! jeg bær Lann!

Dunoi

Jua inden dig! sig, snille anden jaant

for ram nok til at bær fællig dommen.

Du smigst den i kammen! bær du den

Et kjærligt gaa den glæde den.

1. Lakire mit rolle fandt Lann, sin gæst

tilbage for den.

Johanna

Loft! loft!

Lakire

Jua fælt dig! forforden du

Ju for din egen Lann! Ju gaa den!

[indviller Lænen.]

Det er den samme som du pærrig pænger,
Paa den er malet himlens fine Dron-
ning

Der pænger naar Jordens Kæde, thi

Paa far den fællige Moder bort Dig det.

[Lohanna / pærrer sin med Kæde.]

Fin er det! Lænde fæ! Paa spot sin for
mig!

Der færr sin pærrer sit, og rjænder pænder,

Der færrer gløder i det dælle fæ.

Kæfommer, kommer du at pærrer mig,

Lin Kæbning? Oraf, fæfærrer mig, tag

dit Ljæ

Og flyg det med mit brodsfulde Gavn,
 Efi jeg har brødt min Pagt, uanfælgelig,
 Lapskødet for dit fællige Navn! —

Dunoi.

Læ!

Nar os! Hvad er det for Katsjevoed!

Lahiro. /forvænderk tie Duchatel/

Lorstaar H an fæd fælsom Gæstligst?

Duchatel.

O hvad jeg fæer, det fæer jeg — lous fæer
 Jeg frøggel det!

Dunoi.

Hvad siger H?

Duchatel

Jeg lør

Se tegn, snad jeg sender, givne Guds
Det nær forbi, og Kongen kronet.

Lahire

Snad

Lad det være, som det er fra deus Sans,
Hvænt sig mot dig selv? — Lad Englands

Liv selv Hæd for dets Engw; for sin.
der

Al Frandrig er det friggeligt,
Men naadigt imod dets trofaste Loven.

(Men forer Kroningsmartyren)

Dunois

Lad Sans, lad den! nu begyndes Lo.

-gub,

Hu er der i et øjeblik at fælde.

I de gaaende fende Lianu, sin græder der
med fæltig Modroben, deres gaar sin,
de andre følger.)

4de Scene

I Lianu forandrer sig til nu fri Plads for
an Læderdal Liden. Tilførsen fælde
Laggrunden, fra der Loden i Bertrand,
Claude Marie og Etienne. Kroningsmarschen
føres demylt langt borte.)

Bertrand.

Musikken Loner! der du er! du kommer!
Gua er nu borte! at fælde og i Easner,
Gua fæller Loden og igjennem Loden

At vi kan overføre det hele Dystag?

5te Scene.

En Lørrigv. Margot, Louise (hæder lile)

Louise

Hvor Døfter faar vi og at fra, Margot!

Mit hjerte bærer.

Margot

Vi skal finde fra

I Glæde og Højsat — sig til os selv:

Det er Johanna, det er vores Døfter!

Louise

Jeg kan vi love det, for med min Sjæl

Jeg har, at denne Møgtige, som kaldes

Den overførte sig, er vor Døfter

Johanna, der blev bortføjet os. —

(Marsjalen normen (sæst))

Bestand.

Giv Aft, du kommer! —

6te Scene.

(Løidepilleren og Høvisler aabner Eget,
deres færdleste Løve med Græs i
høderne, saa 2 Høvisler. Deres at Eget
gælder, saa Magistratsproponer i
Embedslægen; 2 Marsjaller med Hæ-
støgen af Børnen, der bærer Omsted,
Dans med Dinglest, andre Høve med
Krone, Rigoblet, Hænen, andre med
Offergænger. — Sag dem Ridderne i

Ordinistræk. Godefrids med Kjølskøler,
Godefrids Kjøge med den fællede Slinflasker,
Lau følger Johanna med Lauen. Hun
gaar med nedfældt hoved og ufladige
Kritik. - Dødsen gik, med at øine fæ-
de, Engen gaa Lovindring og Glæde. - Et
lar fæde kommer Kongen under en
Eronsinne, som 4 Lægers børn; Jof-
fald følger, Dødsen flukke. Naar Engen
er inde i Kisten flukke Mærken.)

Til Scene

Louison. Margot. Claude Marie. Etien-
ne. Bertrand.

Margot.

Daar du nok Dødsen? -

Claude Marie

Linn i ^{Byönner} gyltend Garnis, ^o
 Der forand Kongen gil med Lannet?

Margot.

Det funder nar, Johanna, norre Døfter.

Louison

Og funder ni Egnenes med os — afnet ni
 Det søsterlige Brøst nar funder nor,
 Linn faar til Forten og funder nar faa blig,
 Med Lannet gil funder under funder Lann.
 Jeg nar ni glat da jeg gaar funder faar.
 Min Lannes Drøm er ogfjelt, at i Rime
 Ni for nor Døfter kulte boir os.
 Der Linn er, som Lannet faar i Drømmen,

Hv æt er yffigst, lad os mande nu
Eilbagen til vor Lij.-

Margot

Guad? indru ni
far fæst, og kald med fæst?

Louison

Es tilføren

Hv ildt man; for Lijstær og for kongen
for fæstet plads. - Hv æt ni, at ni

Et fæstet Glæde forfængelig og kongen?

Hv næt os forment, da hv æt næt vor. -

Margot

Hv hv sig Ramme næt os, og foragte? -

Bertrand

Os kongen Ramme hv jo ildt næt os

Jam sifst nærlig þen den Ringsta.
 Lat fænda noru nu þaa þor þin nil,
 Þaa er dog kongu þörru.

(Þaukar og Ermylar söru.)

Claudio Maria

Þor nu ma!

(ðu ilt til Laggvinderu, þuor du tabu þig blaut
Þoungdan.)

8de Scene.

Thibaut / komur, fort fort. / Raimond
 / fölgr, og nil soðu þans tilbaga)

Raimond.

Hlin, þær Eþibaut! gaar ni i Erungfælu!
 Þu þær I luttar glæða þinnu þær,

Eg færos Dorg fornomar deuna Luft.
Kom! lat os Hadan flýja með rafli Örvith.

Thibaut.

Jaar Di mit nýðsáligr Barn? Jar Di
Lutrastat fundu vat?

Raimond.

Jag bader, flý!

Thibaut.

Jaar Di forladas fundu Sjá nær nallu.
H?

Jnos blagt forþýrnt fundu Aufsæt nær!
Den Arma fólar dygt þin Eilfand. Hn
fr Firbliddat til mit Barn al radda,
Det nil jag nýttu.

(mil gaar.)

Raimond.

Ellis! hvad vil I gjøre?

Thibaut.

O! jeg vil overraske, skjule sande
 Løve den indbildte Lykke. Ja, med magt
 Jeg fører sande ellers til sin Gud,
 Som sin forsager. -

Raimond.

O! betenk det vel!

Skjult vi far eget Liv i Undergang. -

Thibaut

Lad sandes Lygner dø, naar Djævelen kommer.
 I Johanna skjuler sig af Livet under Løve;
 Løstet trænger sig til, tilbøder sande, og
 Ejerer sandes Klæder, sin opfoldes med

Englæn i Saggrunden!

Jen kommer! sigtæn beg af kirkæn ud,
Angst drinner fænde bort fra helligdommen
Det er Guds Dorn, som Jaa forligner sig
Jaa fænde.

Raimond.

Jaa læn ned! begjer nu vi,
At jeg skal længere lufte fænde.
Jeg faabfuld kom, og fæstetfuld jeg gaar,
Nu far jeg adgang eller sit Far Datter,
Og følger, at yaa nu jeg taber fænde! -
Jaa gaar. Thibaut bliver borte yaa
den mottatte Dite.]

9de Scene

Johanna. Folket (uden) Hendes Søstre.

Johanna (far arbejdet sig ind

for Folket og kommer frem.)

Jeg kan se blinde — Aander jagt mig.

Om Jordens lyder Engles Klang for mig!

Kaa mig undskyldt Livets smertninger,

Der frie og vide himmel maa jeg søge!

Det kom mig for som om jeg fandt færd

De ægte Døtre, Louise, Margot,

Lorbi mig glide som en Drøm. At det

Har end et Øje, der kluffer mig, — der er

Langt borte, langt, uendeligt langt borte, —

O! som min Barndoms, som min Ulykkes
Lyden!

Margot (træder fram:)

Der er sin, vor Johanna!

Louison (ilær puden imøde:)

O min Døster!

Johanna

Det nær vi Drøm! Det nær! jeg far
fannet,

Lig Louison, og lig Margot! far i
en frammid Udørl, rig yaa Mennesker,
Smilinger jeg fortrolig Døsterbarmen!

Margot

Min Gjænder os, er kun den gode Døster!

Johanna

Og fæder Gæst fører far til mig.

Paa laugt; saa laugt; Har vi nok saa
 Dødsen

Om inden Afsked gik nysgjerrig bort? -

Louison.

Guds duellen Nysgjerrig Dig førte fra os.

Margot

Det Røgten om Dig, som benegter Hæderen,
 Der boer om Dit Navn saa alle Ængers
 For nalt os i nok stille Landet og
 So bragt forsit til denne Gæstebudst.
 Vi kommer for at se Din Gæstebudst,
 Og er vi nu.

Louisa (Gæstebudst)

Sader er nok Gæstebudst?

Guor, guor ar far? Guo nil far sig Björn?

Margot

Her Lader ar ni mat or

Johanna

Tell? Far

Hel illu far til barn? I bringu mig

si fars Malpignalfu?

Louison

Far mat jo ni,

Ah ni ar far. -

Johanna

Far mat det ni? Guorfor?

I blinu jo fornirade! I tin!

I far til Forden! Sig mig, Guor ar Lader?

Margot.

Saa du gik bort —

Louison / venner /

Margot!

Margot

for Sader blimen

Ængstelig —

Johanna

Snad! Ængstelig?

Louison

Erøst dig end!

Du erst, saas Ojel er fuld af Afualper!

Saa fatter sig saa giver sig tilfreds,

Naar ni fortæller, du er lyllelig! —

Margot

Du er dog lyllelig? Det maa du være

Da di er nu fad for og død.

Johanna

Fa!

Jeg er død, da jeg altid har Jer, forer
Jer Thumme, diøp og alle Eonar, londer
Mit fjemme gaa nor Laders Gindom.

Da jeg gaa nor Ljergo noget Gjorden,

Da nar jeg, som i Paradis, Lyfelig-

Ø laa jeg nor, blinde det igjær!

Min Kjæle til Ausigt med Louisons Ljæft,

Claude Marie, Etienne og Bertrand lade sig se,

og blinde nutfjeligs færdte laugt borte.)

Margot

Lom Etienne, Bertrand, Claude Marie!

Hvor Dødsen er vi stolt ! Luv er fad god !
 Luv kalder mæd blidt and nogenfunde
 Luvne Luv lænat mæd os i nor Løj !
/du trode normare, og ville gine fande
gaandw. Johanna firoer gaa dæd, og fal-
der i dybe Fælder.)

Johanna

Hvor nær jeg? Sig mig, nær alt døden Luv
 Luv lang, lang Drøm, og er jeg nu opnaaet?
 Er jeg si mæd i Dom - Reme? Si fædt
 Jeg nær indlæmret under Eryllatret,
 Og er nu naaet, og I faar omkring mig,
 De ualbæjstæ, Gode Kildeljer?
 Jeg far om disse Konger, Hag og Krige-

Sadristar ikkun drömb, det var ein Riggur,
der fór mig forbi? — Hvi lín fúldt
hann drömmar under detta Ert. — Hvar kom
thú til Ráms? Hvar kom þú til þess?
Já aldri, aldri kom Rami forbi;
Ei flær det vunt út, gör nútt hjóla glát! —

Louison

Hi er i Ráms. Du far om du Sadristar
si drömb blot, du deus alla nistalig
far fúlbrot! Hvar þú, þú dog vinnst om.
— Eriug,

Erföl du glimvanda, du gýfdu Rámsing!
(Johanna farar með hændu til Trýslak,
og forþveller.)

Bertrand

Du er ni Under, at I troer at drømme,
 Thi snar I far indvirket og indførb,
 Ei nogen Drøm meer undersøgt som Rabd.

Johanna (fjertig)

Lad os fljve! jeg gaar med eder, under
 Silbagen til vor Ly, i Laders Øj.

Margot.

Du mildt fæl duus Glæde forlade!

Johanna

Jeg læser fra mig det forfattede Omjæld,
 Der fra mit hjerte skaller eders hjerte,
 Og jeg igjæve vil blinde en gjordinde.
 Jeg vil som ringe Erns hime far
 Og bide vil jeg med den norske Sol

Alt skalt jeg far mig som et ondt fæder.

(Eromyatar lyde.)

10de Scene.

1. Kongen træder ind af Kiøben, saa er i

Eromyatar. Agnes Lorel. Erkebiskoppen.

Burgund. Dunois. Lahire. Duchatel. Ridders

Søfmand. Sol

Alle / raabe gjensidig Gang
medens Kongen kommer frem

Hvor Kongen lever! Carl den Tjyrende!

1. Eromyatar falder ind. Saa at Engen, Kongen
giver, byde gjælder Sængst med løstet (Hav)

Carl

Mit gode Sol! lad for Far Gjærligst!

Den Kronen, Gud far gaa nord bonid far,
 Det Omsidst Læn blan mindet og roobek,
 den notet er med edelt Kongerblot,
 Men Lædens Elisgræn om den skal grønnas. —
 Tak nord alle, som for os far Sonysk,
 Og alle, som inot os stod, nord
 Tilgink! — Naade migse Gud mot os,
 Og nu mot første Kongerod er — Naade! —

Folket

Her Kongen lew! Carl den ringede! —

Carl

Af Gud allans, den Almagtige,
 Mothags Landrige Konger dros Kronen.
 Men gaa en fjnlig Naade fann ni
 den af fann Gaant mothags! —

(under sig til Johanna.)

Jar skaar du Guds nåd i sinde, som Jar giind
Jar atter Guds arnsfötte Konge. -

Ja du, som ni, af dødelige baare?

Da sig os, med hvad Lykke du kan frejdes,

Maa nu dit Lødsalstid si i det høie,

Guds Thaalne af den smukke Natur

Du i jomfruelige Lagen følger:

O, vis da Körtet borte fra nord Oanster,

Eg mis dig i din lyse Hildelst,

Som Jemleu far dig, at hildende

Ki dig i Høn kan du! -

(Almindelig Taushed, alle Guds nægte gaa færd)

Johanna (sind at glædeligt
Krig.)

Gud! min Lader!

11te Scene.

De Lorrains. Thibaut (træder ind af Mæng-
den, og slaar lignende for færd)

Adskillige Stemmer.

Færdes Lader!

Thibaut

Ja, færdes jammerfulde Lader,
Tom anes du Ulykkelige, som
Guds dom skal stå, som datter at anlagte!

Barquent

Ja! hvad er det!

Duchatel

Hu vil det vedkomme dages.

Thibaut (til Kongen.)

Du troer sig med Guds Magt at være reddet?

Bedrager Du! mislidske Franskfolk!

Du reddet blev med Dionisius Enkelts!

(Alle trode forfordede tilbage.)

Dunois

Rafar

Det Menneske!

Thibaut

Fag rafar vi! men Du

Eg drøp far, og dønn mig Lister,

Der trov, at himlens Jævn vil forlynde

Dig med en nops fig. Lad os far

En og saa for sin Læder, Gid sin lov

Jaandforn Løgnens dønn Gøglapil,

Guomund sinn Sol og Konge far bebragat.

Anar mig i den Guðdómshalls Rann.

Elfsönnur Du du þalliga og Rann?

(almindelig Nies; alle Fine vor Hentte
gaa funder, der staar ubesvaret.)

Agnes.

Guð, sinn forstummur!

Thibaut

Det maa sinn for det frøghaliga Rann,
Guorfor þess heluad dýgt maa forforder.

En þelgru sinn! - sinn funder af Guð! - gaa at
Lorbandat Mat þess alt nýgründat, under
et Evold domotro, þess alt fra Arildotit
Du ounde Aander solst Tabbat - far folge

Giin sin udtødelige Dand til Livanden
af Menneskernes Høje, for at sin færd
Lykkelig med Nordens Evige Rør.

Burgund

Ja! vortomt! — dog — man Laderen man
troen,
Der forer Nidne med sin egen Datter.

Agnes (til Johanna)

Stal! brigt den udtødelige Færd!
Hi trov Dig, fast ni jette Lid til Dig!
Et Gød for Lins Løber, Linn nat Gød
Er nok for os — man tal! tilintetgjør
den vortomme Læstydning! o veller,
Du er udtødig, og da trov ni Dig. —

Johanna saar ubensgely. Agnes' broder
med Kærl for fæd.)

Lakire

Giv os forførdet; Kærl og Lønnerring
 Eillølls fædres Minde; - for nu fad velform
 Læstidning fæl Ufjædighet maas bønn!

[normer sig fæd.]

Lat Dig Johanna! føl Dig fæl! Din Ufjæd
 har i sin Mægt at Ograg, at Uirroblik,
 Som muligt læv Lagnas Kærlin udtlyn.
 Gør Dig i edel Mægt, løst Dit Lelk,
 Læskom, afstraf uærdig Enkel, der saar
 Din fællig Ligt! -

Johanna saar ubensgely. Lakire broder

forfordet tilbage, Lænegrepen tillægs:)

Danois

Juni Bjelmar Løse? Juni bonn Ljersker jels?

Juni er upjeldig! - jeg i Borgum gaar,

Jeg jels, for funder med min Ljerskeren!

Jeg Læser jeg min Riddersandke fæ,

Juni monner nu at Læde funder Bjeldig?

/et flokk Enderkraet. Allen staa forfordet.)

Thibaut

Juni er den Gæt, der Løder i det Jør,

Jeg at du er upjeldig! Nægt, at Linderen

Løer i det Jørke - og gjør mig til Løner!

/nok et flokk Enderlag, Lødet fljgler

til alle Vider.)

Burgund

Gud og baskjerm! Snille Kæmpelag!

Duchatel (lie Kongen.)

Lov, lov, min Konge! fløj fra dette Land!

Erkebiskoppen (lie Johanna.)

I Herrens Navn jeg bærer. Enn du

I Løbs af Ulykkel eller Dødt?

Juist dønn Eordens Mænn for Dig nedr,

Oa rør med dette Kors, og giv et Eng!

Johanna saar ubænelig. Nij Læfke

Eordenslag. Kongen. Agnes. Erkebiskoppen

Burgund. Lahire og Duchatel gaar.

12te Scene

Junois. Johanna.

Lännois

Du er min Hjerte. Jeg har troet paa dig
Hart første Lide, og tænker paa endnu.
Dig troer jeg naar mit alle disse Egen,
Lid paa den Eorden, som Herren kalder.
Tiden Næste liden du, foragter
Indfjeldet i din fællels Ulykke, at
Gjendvinde en paa Gjendfælsfuld Mistand.
— Lovet du; men betoon du dig til mig;
Jeg aldrig tænkte om din Ulykkelig.
Tilgivet det, ved du mig blot din fællels
Eit fællels og Egen, at du vil trostlig liden
paa den Arm og paa din gode Dag! —

1. faw veller punde haanden, sin bostunder
sig med Evang agtig Enagelfe; faw blinner paa
ande forfæst af Rødd.)

3^d Scene.

De Lorrige. Duchatel (tilfjeld?) Raimond

Duchatel (Comma:)

Johanna d'Arc! Far Kongen til tillade,

At I iøvrigt maa forlade Naden.

Dens forte paa Far aabne. Sijgh ni
 nogen

Lornerne. For Konges Fort Far Gjornis.

Følg mig, Gens Dunois! I far ni Lov

Af kongen far at duale. — Guillel Uthæd!

(faw gaars:)

1. Dunoi's naagur af sin Lovslæuing, Eaflar
andun at Elis gaa Johanna, og gaar. —
Johanna saar at Spibblid er. Hu kommer
Raimond, saar nogen Eid i det Ljovne,
og betræf hæde med sin Omætte, der
der fram og tager hæde med haanden.)

Raimond

Grib Spibblid! Gaderne er komme.
Giv sig haanden. Jeg vil før for!
1. Hu Ojnet af ham giver Johanna det
Ljovne Egne gaa Ljovne. Hu far hæde gaa
ham, Eaflar hæde med hæde, giver med
hæde ham haanden, og gaar.)

5te Act.

Ses med Kon, i Baggrunden Kulsvierstykker.
Det er ganske mørkt, stille Torden og Lign
med Røg iblandt.)

1ste Scene.

Kulsvieren. Kulsvierkonen

Kulsvieren.

Det er et grueligt, et mordigt Unvær!
 Der himlen brænder at nedgælde sig
 I Linsbøllen, og med sødligt Læg
 for det nu Nat, saa man kan se sin Hjerte.
 Igyrnen Hinderne og Hornene lige
 I Røjletts Kvald kan se; begge seer

Finanden skaas saa nok, at deens Ron
Linn Kellar deus, og med sinns Einn den
Et rothont Lestbad eller brjda löt.

Kulovierkonen

Gud naade os! Men Lunden nar jo dog
Afsplittet, ödelagt i Lunt og Grunt;
Nuor kommer det, de engler os yaa ny?

Kulovieren.

Lordi de ills frigge Kongen naar.
Ira den Eid figen, der i Rpinus, blev til en fig.
Og vi den Lunde skaar os kongen bi,
Gaar alt tilbage!

Kulovierkonen.

Ejs! Nu kommer fig?

2^d SceneDe Lærige. Raimond. Johanna.Raimond

Jar Jar jag fjøller! Com, jar finde ni
 Et Lij imot den milde Norm. I folder

Det ikke longer os, her dags jar

Talt ommandet, laugt fra Munnflær,

Ej milde Rødder naar fædres Løde!

(Thormann legger sig: Det bliver lidt og lyst.)

Det er mæledende Hjelpearfolk. Com
 ind!

Hjelpearer

I fjæns at bafens Jnild! Com!

Aet fuaet noet ringe Eas formaaner er

fædres.

Kulsvierkonen.

Snad vil en saa godlammet Mo i Naaben?
Dog det er vist nok faarv Eider nu,
Da ogsaa Sninden gaar i Pantfer Skoth,
Kraa siger Dronninge, Lou Hæbeu,
Lær selv sig nokent fæ i Lindens Lær.
Nu Mo, en hjertelig far jo ogsaa
For Kongen, nokat farv, dygtig fagtal.

Kulsvieren

Snad Snad! gaar ind i Hjerten, bring at
Bøger

Et Madrugemagel for Tomfæu.

(Konen gaar)

Raimond

Taar, vi alle Maanedar er græmmet.

I Solen fæls der fæntis milda Jæstlar.

Oss, nor nu minntar! Stormur far nið.
- rásit,

Og Solu dalar praalandu mið Lof.

Kulsværen

Fyg bender, Til til nor kongur Jör,

Da neburdu Til raipn. - Klogur Far!

Da fuglstaðar þaar nor fænt i Lier,

Og þess Kaver gjinnu þraipn Konu.

Káimond

Har er! Gnor þal ni da nuð komur?

Kulsværen

Linnar

Tutkil min Lúðs fra Ljau Sommer fram

Law skal luffe sig for at skjulte sin,
hvor Luffet er at friggel for. Ni gunde
Omig minde. -

Raimond (til Johanna:)

Log hjulne og Ruffning af,
Den vobes sig og Law sig ni biffelne. -

(Johanna riffer med Lommeb.)

Kulsvorene.

Den Lommeb er fæl Lommeb - Lige! fæl
Lommeb?

3de Scene

De Lommeb. Kulsvorene / Lommeb at
af Lommeb med Lommeb. Drengen.

Kulsvorene

Det Drengen er, fæl ni fæl nattel Lommeb.

(Lil Johanna.)

Drick alle Mö med Guds Hælsignelse!

Kulovieren.

Der der, Anet! Guds Hjert!

Drengen / for sagde Johanna

i sin sin, just som sin søster sagde til
Mændene, Ejendoms frunde, hoder til og
vinder sagde bort.)

Et Moder! Moder!

Guds gjør T? Guds bemærker T? Det

Guds er

Sra Volkaus!

Kulovieren g Kone.

Gud nok os naadig!

(du løbte sig og fløj.)

4te Scene

Johanna. Raimond.

Johanna /: fakket og frome :/

Du far, forbandelsen mig følger; Alk
Mig følger; Jög for Dig fuls, forlat mig
og fad!

Raimond

Forlatu fder! nu! og fno fad da
Laffag fjer? -

Johanna

Jeg er ni ulaffag.

Du far fört Eordene vülle oner mig.

Mine Kjendte förer mig. Lygg ni!

mit Maal

Jeg ude fad naar, Kjöntt jeg ni föger det! -

Raimond

Snor vil I se! Her staar du fugefæ,
der vorder far nu blodig fænn far fænn,
Og der staar Norr, som far far fænn,
Lorriest -

Johanna

Mig rammer indet neder det
Om far.

Raimond (Lager fænn med
Gaander.)

Vel I se gaar i Løder fænn?

Lorriest far med Gid, og angrende
I Kivdus fænn Rjøs tilbagemander?

Johanna

Du og faa lover mig Rjødig i faa fænn

Le Dijn?

Raimond

Gy maan jg ni? Jhr Eüsjes liefst-

Johanna

Dü, Jom far fülge mig i flandigfat,

Dü Jom gaa Jorden auv blen mig too,

Jom fenger nat mig, Jöntt al Jorden

loofjes - Dü troos mig ogfaa den Jortömte,

Der far forjaget Güt -

(Raimond liss.)

D det er faant!

Raimond (forbæjst.)

J nar da nielidig ni en Eoeldgvinde?

Johanna

Eoeldgvinde - jg?

Reimond.

Diøse Underordnede
Med Gærvens og sans fulldige Kraft har
fuldbragt?

Johanna

Med fullen Kraft med alle?

Reimond

Og I stod
Lofstømmet med saa roffom en Løftgivning?
Hu taler I, og stum I stod for Kongen,
da det først gjaldt at tale!

Johanna

Sans jeg mig
den Kjæbne underkastet, som Gud,
Min Mester, sande mig bekræft!

Raimond

J kunde tulst naar faders Sæder!

Johanna

Da det fra Søs søn kom; kom det fra Guds,
Og faderlig vil frønselpe og nøde.

Raimond

Den himmelske benådet faders Brødt!

Johanna

Ja! himlen kalder, derfor sang jeg.

Raimond

hvad?

Det var kunde røpe, og I skædes
Det i saa roffom en Nidfarlep?

Johanna

Fortælle mig at naar den udfærdes,

Naar vi jeg kintt min Mesters Willie
 sat?

Jeg er vi saa sludtig, som Liv troer.

Der i mit Bryst er Sat! - Kan faad der
 vil,

Jeg er mig iugw Onagst naar benidst.

5te Scene

De Lærige. Fabeau (med Soldater i
Laggrunden.)

Fabeau (bag Værn.)

Det er den ralle Næ til Englands Lær!

Raimond

O naar os, Lærder!

1. Soldater kommer ind, bliver Johanna
naar det de gaar frem, og lode forfordede

Tilbage.)

Isabeau

Nu! I ni sandt for Egen?

Soldater.

Gud frels os!

Isabeau

Sorfordet gjenfødt? Eder?

for Soldater? Kridtinger er I!

/: brøder sig igjennem de andre, brøder

form, og farer tilbage, da hun ser Johanna.)

Guds for mig! Guds!

/skader sig hurtig, og brøder rundt imot)

Gis dig! Du er min Sang!

Johanna

Det er jeg. —

1. Raimond fliggar med Tagn yaa Lorknig-
Calp.)

Labeau (ti Doctalarum)

Legger frudu prag i Lendar!

1. Doctalarum uornu kj föggfömmu, juu
vollar Armaru, og Lorkabindu)

for det den Møglige, den Liggende,
 der Eyste fders Karer bort fom Lann,
 Og fom Lann ulla nu kj fies befyktet? -

(ti Johanna.)

hvorfor far du forlatt Din her? hvor er
 du Dünois, din Ridder og Befyktet?

Johanna

Jag er forniist. -

Gabeau / broder fröjntu tilbage

Guad? du! frordau? forniist?
Forniist? Du af danysien?

Johanna

Ogørg xi! nu er

Jeg i din Magt, bestam du nu min
Rjebud.

Gabeau.

Lös fröndu til nor Lær. Frænnis for hönn
det Rottles fögelfu, suorfor den fjalen!
Bring fröndu prag affad til Lionel,
far fröndur jeg saw Frankrigs Lyden
bunden!

Jeg følger mask. —

Johanna

Et Lionel! myr mig
 Hvad far, for. Du til Lionel mig finder.

Gabeau (til Voedatarnu.)

Adlyder min Befaling! bort med fanden!

(Guu gaar)

6te Scene

Johanna. Soldaterne.

Johanna.

Ellader er jeg kommer bekendt

Af faders fender, fagelstent! lag haand!

drag faders Døds og stød den i mit hjær.
 W!

Laf lindes mig for faders fæstlige Døds.

=, der

Just det nær mig, somilag du bløder i
far far, som aldrig far far fjendens hat.
ynd,

Om mig det angik blot i fremtiden,
Og som den glade fjendensdag far vundet
fra fæder lagge fjendensner. - Eger
for blotig fjend; O drober mig! -

Auföreren

Adlyt

For Dronnings Lød!

Johanna

Kal jeg da blinde mere
Ulykkelig end alt jeg nær. O du
Korsonns fjellige! Din haand er tung!
Far du da vant forfærdt mig fra Din haand!

Li Gud dom fäst, ni fugel, marer sig niper,
 fäst Under fjalar, himmelen er lukt.

(Linn følger Oedatrons)

7de Scene

(Den franske Lais.)

Lunois (invallem) Erkebiskoppen og Sarkatel

Erkebiskoppen

Mine frinde! betning dag fders møde
 færm!
 Kom med os! snart tilbage til Jer Konge!
 Lovet nu ellers Sotralandets Dag
 I dette Gieblid, da vi gaa nej
 I Lær, fders færm befør.

Junois

Guorfor er ni i Læn? Guorfor viiser
Ih Landen sig igjen? Alst nar fuldbragt;
Ei Brænderig færd, Krigen nar tilende.
Hvor Brænderinde far I landlyst - ned!
Alst nu far færd; jeg vil si for den Lær,
Guor fæn er ildt mæd -

Duchatel

Latent far dag

Mine frinde! fæl os si bost mæd faadank
Omar.

Junois

Ei Duchatel! jeg fædder far. af fædder
Jeg vil si for noget. I nar den
Der knindel først om fædder Rænfet.

Erkebiskoppen.

Jno

Hvar ni født mit mit funder, uallat' ni
 Jaa dnuur Jaa uyllekalige dag,
 Da aller Egn bar Hiden imot funder?
 Ni er fornirret' - og jeg frøglar ni
 Jaa gjort for Urak. Kongen soler Auger;
 Længind anllager sig; Lahire er trofløs,
 Og snar er hjerte fyller sig i Dorg.

Dünois

Jno Løgnarfa! Jno Oustet mit
 Tjørn sig at fjendligt sagene,
 Da maa du bode funder rnuur Ersk!
 Jno Ufjelt, Erostat, Hjertets Kampet bode

Et Gud gaa Fjenden - o, da maax du boe
I funder Leare Gled, gaa funder Lobar.

Ektebiskoppen.

Gid Himlen nat at Underrook vil komme
I Dagur, og oglejse denne Løndom,
Om vi noot dodelige Gled ud grandfar.

8de Scene

En Lørrig. En Adelsmand, (Siden) Kai-

mond.

Adelsmand.

En hjerte fjender for om faderes Gøisat,
Og fordrer naemt, at tale med Jer selv;
Jaw kommer fra Johanna, siger jaw.

Danois

Til! bring jaw ind! - Fra funder kommer jaw.

1. Adelmanden aabner Døren for Raimond.

Dunois (ilse fan imøde.)

Juor er Luv, nor Johanna?

Raimond

Edle frinde!

Jæt fder! og jæt mig! at for jeg finder
den fromme Bispe, dinen jellige Mand
Lortronges Morgu, og Lovlattes Lader!

Dunois

Juor er Johanna?

Erkebiskoppen

Viig os det, min Døn!

Raimond

Luv er vi nogen fort Evoltgimide, jerr.

Det vidner jeg med Gæt og alle jalgend.

Kai, Sollat farar mid; Et far landlyst
Ulystighet, forstent den Gudsrispen.

Dunoi

Guor er sin? hal!

Raimond

Jeg i Ardens-Rom
Jaa findes Leget nær findes Løgesvend.
Der far sin Kristet mig til Indersid.
I Qualer mid jeg dør; min Ojel kal ai
Laar mindst den i mig Oaligst,
Guor sin er ildt vane for sin er Brode.

Dunoi

Si himlens Sol er vane mid sin.
Guor er sin, hal! -

Raimond

O, der som eder hjerter
Af Gud er ommeent — ilar! radder fædt!
Jæn fangen er for fugallenderne. —

Dunois

Jæn fangen? fædt?

Erkebiskoppen

Den Ulykkelige!

Raimond

Jæn i Ardenne-Ronen, Jæs ni fægte Lij,
Af dronning Isabeau blev grebet, og
Hrag omarginat i di Englands Jaant.
O, fælt fædt, som lar eder fælt!
O, fælt fædt fra en veltom Dødt! —

Scenio

Øie Naabne! og! Haar Larm! Lad Evnmen
være!

Liv alle Løst i Kængen! Jule Frankrig
Landsby sig! nor Løst Haar i Rank,
Nor Evn, nor Palladium er borte!

Det fæder Løst, Det fæder Liv Døggaa!

Liv Dagen ander, fri sin nor maad!

(Du gaar)

9^d Scene

(Et Maglaarn, og en Abning.)

Johanna. Lionel. Tastolf

Tastolf / Commersfastig ind!

Hi kan vi lenger sijre Evnggen,

De fordrer rapinde Johanna's død.

I modstaar Enn forgyrdet; drab den Frelse,

Eg nedlaft Jonadab fra Taarnets Eind;

Efti findes Leot Ean Jorren Enn forfonden.

(gaar.)

Trabean (Lomme)

De jølle Thiger lil, de løbe Thorm!

Thil Erogyrdens tilfræde. Ja! nil Tnante

Eit de i blind Lovbillrælpæ nedbrødt

Det fæle Taarn, og fædæd os begræve!

I Ean si Gjornis funde - nal! fæn dør! -

Lionel

Lat I den storme, lat den rapæ nilst!

Thort Taarn er fast; og for skal det's Ruiner

Ergrans mig, før jeg af deres Willie
Kal tvinges! Onse Johanna! vær du min,
Og møt nu Verden jeg bejsmer dig. -

Labeau.

Er du Mand?

Lionel

Forstøtt er du af Linn!
Nu er du fri fra færd nu. Klyb mot dit
Unordige Lotrelant. du kridinger
der bulet til dig, du forsager dig
du kommer ilds kamper for Linn der.

Men jeg - mot mit Loll og mot Lit jeg
mit

Lofagte dig. Lugaug du lot mig afur,

Mit Linn var dyrebart for dig, og da

Mot mig i kamp mot Dig, som Liand - for
 Nu far Du ingen anden Kæmpe, end mig!

Johanna

For mig du er mit Solis forfattede Liand;
 Imellem os Læw intet norw fældes.
 Jeg Læw si ælste Dig; dog Læw dit Hjerte
 Dig bærer til mig; lad det norw til
 Højsignelse for norw Sol. Læw
 Mit Solerland med din Læw; giv
 De Kjøbmand til alle Noder, som
 I far indhag, og Læw Læw at Læw
 Læw Læw fangerne, og affind Gielar
 Et fælligt Undergaut, - da vil jeg Læw

Lig for tilbøjde i min konges Mann!

Isabeau

Mit du i Gælt og Jern os giv Lov?

Johanna

Gjør det altid, thi du maa det dog!

Sandt sig skal aldrig være fuglens Lov.

Nei, det skal aldrig, aldrig! Løv det norden

for kongegraven for alle fædres Jern!

De Høfste blandt Jern er' alt fædne, —
Lunden

Vi gaa at komme fædres Jern, for er
dog fædres Jerns Løv, Jern Mægt forbi.

Isabeau

Juad? mit Hælv duum Løllis Erodt? —

10de Scene

De Lørrige. Tastolf (Kommer i Hast.)

Tastolf

Til, Jønding! gjør dig rede til at slag!

De Traufen ryller fram med mange La-
ner,

Der fuld dal af deres Raabes lynes.

Johanna (Begræst.)

De Traufen ryller fram! nu polke sig
land!

I Marken nu! nu gjælder det at fagte!

Tastolf

Affindige, solt du din Lygt i Tømme!

Du vil vi fuden for gaa denne Dag.

Johanna

Min Løst skal minde Oris, og jeg skal dø.

Da Eaggeren ikke meer min Arm befør.

Lionel

Jeg holder dig i Uolungu! - Vi laar

den jagt foran os i Ljens Dag.

Lor denne gullagige for den stot.

Kaa for nor jeg det selu Løst foragter,

Og denne for far da landlyst. - Lastolf, Com!

Luden nu dag, vi sjæle den, som den

Med Evagri, Agincourt, og Poitiers.

Min Dronning! bliv i dette Eaar, benogt

Johanna, indtil Daget afgjort er;

Løst findes det Løst for T til Lørdag.

Tastolf

Snar? Kal ni Linderne imøde ild,
Naar ni far dems Røinder i Riggew?

Johanna

Lofkoller dig nu louket Mo?

Lionel

Giv mig

Lit Det, Johanna! ni dig at befri!

Johanna

Jeg far Enn dette Snæ: at befri mig!

Labean

Lag fænde Træfolt Løndergaa! Jeg feller
Mit Liv til Rant, fæn Kal ni fløj!

/: fæn londerne med Lunge Gjoder om Liv
og Arme!)

Lionel

Du vil det!

Du lünger os! Det staar endnu til dig!

Trædig Dig Traudvig, og bør fuglende
Sammes!

Da er du fri, og dijsi Kasperen,

Om forder nu dit Løst, vil tjene Dig!

Tastolf (iland.)

Lil, vil! min fjerding!

Johanna

Og du Lins Løst!

De Traufte rjelle frem, forfarer du dig.

(Eromyaler lyde, Lionel iler bort)

Tastolf

Nu nær I snar I far at gjöre, dronning!

Forlovar Lykke mig med os, for at
 vi har at flygte —

Labean (Drager in Gold)

Nov. 1. 1842.

Min Kal si kann, for at jän most Vals!

Fastolf (Lie Johanna)

Du want nu juist die voorstaar. Met.
- - - - - best

Hi! hi! for Landwige Naabau!

(gaaah!)

6
11th Scene

Trabeau. Johanna. Soldater

Johanna

Ja, das wil' ich!

Dari Kal Tugan finda mig! Eys! Löv!

Alt er mit Landrijs Kæmpevijs! - Spør
motig.

Trivværende du lyder i mit hjerte!

Ordene for England! Der for Landrijs!

Eg min Eagger! og! Johanna er

Før nu, som kan vi nu, som før, sit Længe

Lorav for børn! - Enge Længe mig Længe!

Dag fri, af findes Længe Længe Ojolan

Og Længe Længe af Længe Længe!

Trabeau (til en Doldak.)

Og og Længe Længe, som gaar til Længe
- længe

Eg Længe er da, Længe Længe Længe!

(Doldakem Længe og!)

Johanna

Mod! Mod, mit Løbe! Det er den sidste
Kamp!
Den Dine ender, og Landet bliver under.

Arabeau.

Gnød her Du, Krigers?

Soldaten

Du er alt i Erobring!

Se Rapinde, i Egnens Kind, gaa nu
Arabiske Jægte foranstyrtet med Guede.
-mer.

Johanna.

Det er Gran Duvnis! Løbe naller
Kridsmant!

Med dig er Dine.

⁰
Soldaten.

Lüsginderen gjör Augrab
Paa Looen.

Trabeau.

Gid li Landfar trouge ind
I den Lorraders falken gjorte!-

Soldaten

Mandig

Lort Fastolf gjör fann Modflant; de skaar af,
de Comen Mand mot Mand, jortugues
Soll

Sj norr.

Trabeau.

Jaar du xi daugfin? Ean du
li fad de Congelige Egn?—

Soldaten.

T. Klein

For alt indfjællsk, jeg saw Tintal Kjælen.

Der er nu vedforn Myldren sigt med Gra.
- nu;

Jeg troer, at de fornæmste Comper der.

Trabean

Her saw nairr end....?

Soldaten

Der flagerer fiek-

Har mig, snat færr sig! Gør digger om.
- ringe!

Trabean (Løfter dollen mod
Johanne.)

De Uejfjælige!

Soldaten (fast.)

Har nu befrink

Den lagge Fastolf bræder Lændes Røj,
Jen brjder ind, for Rærons er tolder.

Trabeau / drager Dollan heda.

^{gud!}
Det nær Linn fugles Røj!

Soldaten

Tær! Tær! du fljær!

Trabeau.

Jen fljær?

Soldaten

de Traupen, de Gurgundigen—
Ej Lijphanden bødler Thalau!

Johanna

^{Gud!} ^{Gud!}
Jaa gaupen mit du si forlade mig!

Soldaten.

Lau, som er faarst faarst, man boer. Mangt

Gift ilds lam til fjely, det er en Lyfste!

Labeau.

Al nokk eller af de frantiske?

Soldaten

De løse fjelmen, det er Dunois.

Johanna (griter med
Eranyaglig Aufpönding i Lendern)

Lyg er en en loubunden Gninde!

Soldaten

Der! loeth! Loo far en Lagger, pimmalblad,
Lofat med Guld?

Johanna (Lende.)

Det er min far, Longu!

Soldaten

Laut Ganger blinner stj- den pailer-stj-der-

Jag under den sig möisont fram arbrider.

/ Johanna lastager Ordren med Liden Kats
lige Luugelpis.)

Den, norra Lomma alt i iilfont Löt,
Nu panta de sam ind - omvings sam -

Johanna
S, far da himlen inga Luga mard!

Arbea (med Jaunlatta.)
Nu ar det Eit! Nu Lufsvinda! frols!

Johanna / stjötter gar hnd og
beder med stort Amme.)

Lönfor mig Gnd, af dybest Nöt til dig,
Jag sonar fada, laarsfulda Gufkar,
Eit dinu himla panta jag min Gjöl.

Du Gjendemonstratør Erad! du gjør stort,
 Om Ribets Eog; din Almagt er det lat,
 At du nu fornuks tykke Louder om
 Et tynde Gjendemon. - Du vil - og prag
 Du foru Louder faldt af min haand,
 Og du nu Eaarung ranner. Dampom
 Haly

Du, da fan blind og Louderbunden stot
 Og kaalte sin Landeres billedt Dyot!
 Men Ellid til dig stjengst fan sin Arne
 Men noldig Kraft omkring sit Lougjes
 Halyer,
 Og boidt sig, og stjengst Ljyngner!
Soldaten
 Erinnig! Erinnig! -

Trabeau.

Gnað nú?

Soldaten

Long Carl er fangen!

Johanna /springer op:/

Da nokk Guds mig naadig!

/sin far Erakkefæd gravet sine Sønder med
begge Jenter, og Jenterne den. Et
samme Gæbbes Stykker sin sig yaa den
normst. faaende Soldat, vinner Omsætt
for sin, og ilar ud. Alle sin med hanc
forbæjlede efter fæd.)

2^d Scene

De Forrige (uden Johanna.)

Trabeau

gnad nar du?

Er det en Dröm? Hvor blev du af?

gnorledes
 Løst du de cæltæstunge Louder?

Jeg fandt ildt Løst en Hæder, hvis jeg
 ni

Det fandt jeg med mine egne Øjne.

Soldaten (gaa Hæder.)

Gnad? Lar du Ringes! Lar en Dørm.
 -nint fandt

Løst med?

Trabeau

Diig, er du med?

Soldaten

Hist i Kammeret

~~Jin Pinder fram, mar fästig i sit Löt~~
~~fat minn Löt -~~ Nu ar jin far - nu der
Jag funder far gaa ruggang mangt Oader.
~~Jin delat Oader -~~ Alk for funder niger.

De Lraugen far - de stilla sig gaa nij.
Har nij! fust far sig! Norr Löt fra
sig

Lorkasta Maabau, norr Lauer fjnler -

Arabeau.

Kil jin farinn os den pillen Oair?

Soldaten

Jin Louger ligv ind tie Kongen - jin
far naakt far - vinner moget far af
Kongen.
Löt Fastolf fjnler, fjndingen ar fangen.

Trabeau.

Jag vil ni föra nedan. Kom ned!

Soldaten.

Lej Dronning! Lej! I blivar oarsfaldet.
Landsbuden framtrænger indet Easend!

(figer ned!)

Trabeau (Drager sig ned!)

Jaa frider, Lige!

3^d Scene.

En Lørrig. Lahire. (med) Soldater

I idet han træder ind proles Dronningens
Leet Raabw.!

Lahire (normer sig selv!)

Dronning, giv dig for

Almaghan; Iind Riddere far alle

Jeg overgivet, Modstand er unyttig!
Modtag min Ejendel. Løst forsvaret
I mit Løstgæve.

Scenen

Ligejort for mig
Er først at Mød, hvor vi dæmper sig
moder.
I afgiver sit Ord og følger som med Døds-
Løst.)

14de Scene

(: Malgastens :)

1. Dødsens mest flængende Løst sigte Løst-
gründens. Løst, Kongen og Løstgæve af Bas-
gæst. Johanna ligger dødelig færdig inden
Løstgæve i begge Løstgæves Arme. De to

De langsomt fram. Agnes siges ind.)

Agnes /: Laster sig til Kon.
gave Brødt.)

Der befrind - lener! jeg far fder
Ligge!

Carl

Ja, jeg er fri - for den Pris!

(siges ogsaa Johanna.)

Agnes:

Johanna! Gud! hun dør!

Burgund:

Hun far følt bragt!

Der far nu fagel dør. Der furelaler

Hun ligger, volig som et Barn, der foner.

En himmelford omfunder funder Evok.

Si Aande foner Larmen nær; dog Lige
for end at høre i den nærmeste Gaard.

Carl.

Det er forbi — Lige naaagner ikke mere
Si mere Røst findes Lige det Fortidte;
Althist Lige fæner, en forklarst Aand;
Lige fæst vi mere nor Omvælt og nor
Anger!

Agnes

Lige aabner Himmelen — Lige Lær!

Burgund / flutende /

Kander

Lige om for Graven? Kan Lige Lær
Liden?

Lige vider sig indvælt, Paar!

Johanna / Naar ogvæst og
fær sig om:

Gnor er jeg?

Burgund

Tilblant Dit Løb, Johanna! mellem Dine!

Carl

I Dine Mænds, i Din Konges Armer!

Johanna / efter at have vist
lange stund yndfæm:

Hi, nei! Evoldgæinde er jeg ikke —

tro mig —

Jeg er det ei!

Carl

Di er som fuglen fællig;

Men nora Dine døddes af Nat —

Johanna / Jar sig bliff mi.
-Laudu om:)

Og jeg er virkelig iblaadt mit Solk,
Og er ni meer foragtet og forfærdt?
Hvad er forbandet mig? Vilst I end man
gaa mig?

- Ja, nu jeg tydelig gjengjender alt!
Det er min Sange! Det er Landkrigs Lause.
Min Lause dog jeg har ni - hvor er den?
Jeg tør ni først formentende inden Lause;
den af min Hæder blev betrukket mig,
Jeg for sans Erons maa nedlægge den.
Jeg tør den nifs, thi jeg har den
tro. -

Carl (med frammande Ansigt.)

Giv hands Lånar!

I den vällas hands. Giv såsom gäfska fort
ogvrist med Lånar i handan.)

Johanna.

Jas T Ragubörn i den klara Luft!

Alt himlen aabnar sin gyldne fort;

Der såsom sin glimrande i luglas Går,

Eg skollar smilande mig Arman

Imöde! - O, hvad foregaar med mig? -

Jeg sene saghalig af latta Rjor -

Det tungt pantfir-blisar kluglledet. -

Eg! og! - tilbage for mig Forden Rjor -

Lort Omroten er - og mig er min Glæde!

1. Lauw faldur fundi af haand, sinu signar
hóð mál gaa du. Allu skaan lengi i
maallós Rónalpi. - Kaa at stilla think af
longu, funder allu Lauw onur fundu, faa.
Sin gaupka baddens kerap.)

1. Dallat faldur langfont. J

